

BOEM@

LIVE LITERATURE

Februarie 2010 (Anul II) Nr. 2 - 32 pagini

BOEMA

Live Literature

Februarie 2010 (Anul II) Nr. 2 (12) - 32 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **ASPRA**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Cenaclul literar «**Noduri și Semne**»

Editor: S.C. InfoRapart Galați - Editura InfoRapArt

2 / 2010

COLEGIUL DE REDACȚIE

DIN CUPRINS

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Ion Zimbru
Redactor șef adjunct: Ion Avram, Victor Cilincă
Secretar de redacție: Stela Iorga

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Valeriu Valegvi, Virgil Costiuc, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal

Grafică: Elena-Liliana Fluture

Tehnoredactare: Mădălina Gruia

Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Poezie: Tania Nicolescu (p.11), Fabian Anton (p.12), Omar Khayyam – Catrene (p.18), Laurențiu Pascal (p.20), Poeme selectate de pe cenaclul literar online „Noduri și Semne” (p. 24)

Proză: Dimitrie Lupu – Casa visurilor (p.4)

Cronică de carte: Cristina Dobreanu – Implacabila realitate (p.10)

Eseu: T.B. – Basarabia din noi (IV) (p.6), Virgil Diaconu - 4. Poezia performantă, 5. Poezia ratată (pseudo-poezia) (p.14)

Eminesciana: Mihail Eminescu / Poeme (p.3), Petre Rău – Oglinda lui Eminescu – partea a 2-a (p.21)

Eveniment: Redacția/Anunț - Concursul literar Nora Iuga (p.13), Redacția/Anunț – Comunicat de presă (p.16), Grigore Vieru - In memoriam (p.16), Redacția/Anunț - Jeux floraux des Pirenees, concours (p.19)

Religie: Mitruț Popoiu - Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan, partea a 2-a (p.9)

Artă cibernetică: Apollo - Cyberpoems (p.17)

Personalități: Redacția - Premiile Nobel pentru Literatură (p.25)

Grafică:

Coperta I: Iarna și drepturile ei

Coperta a III-a: Din activitatea cenaclului “Noduri și Semne”

Coperta a IV-a / Interior: Portret / Elena-Liliana Fluture

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul

www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

inforapart@yahoo.com

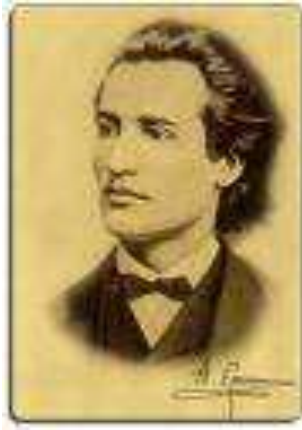
Telefon: **0236 411190, 0745 324472**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc
Cristal, Sc. 2, Ap. 4, Galați, 800010

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

www.boema.inforapart.ro

O, mamă ...

O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi;
Deasupra criptei negre a sfântului mormânt
Se scutură salcâmii de toamnă și de vânt,
Se bat încet din ramuri, îngână glasul tău...
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.

Când voi muri, iubito, la creștet să nu-mi plângi;
Din teiul sfânt și dulce o ramură să frângi,
La capul meu cu grijă tu ramura s-o-ngropi,
Asupra ei să cadă a ochilor tăi stropi;
Simți-o-voi odată umbrind mormântul meu...
Mereu va crește umbra-i, eu voi dormi mereu.

Iar dacă împreună va fi ca să murim,
Să nu ne ducă-n triste zidiri de țințirim,
Mormântul să ni-l sape la margine de râu,
Ne pună-n încăperea aceluiași sicriu;
De-a pururea aproape vei fi de sânul meu...
Mereu va plânge apa, noi vom dormi mereu.

Din valurile vremii ...

Din valurile vremii, iubita mea, răasai
Cu brațele de marmur, cu părul lung, bălai -
Și fața străvezie ca fața albei ceri
Slăbită e de umbra duioaselor dureri!
Cu zâmbetul tău dulce tu mângâi ochii mei,
Femeie între stele și stea între femei
Și întorcându-ți fața spre umărul tău stâng,
În ochii fericirii mă uit pierdut și plâng.
Cum oare din noianul de neguri să te rump,
Să te ridic la pieptu-mi, iubite înger scump,
Și fața mea în lacrimi pe fața ta s-o plec,
Cu sărutări aprinse suflarea să ți-o-nec
Și mâna friguroasă s-o încălzesc la sân,
Aproape, mai aproape pe inima-mi s-o țin.

Dar vai, un chip aieva nu ești, astfel de treci
Și umbra ta se pierde în negurile reci,
De mă găsesc iar singur cu brațele în jos
În trista amintire a visului frumos...
Zadarnic după umbra ta dulce le întind:
Din valurile vremii nu pot să te cuprind.

Cu mâine zilele-ți adaogi ...

Cu mâine zilele-ți adaogi,
Cu ieri viața ta o scazi
Și ai cu toate astea-n față
De-a pururi ziua cea de azi.

Când unul trece, altul vine
În astă lume a-l urma,
Precum când soarele apune
El și răsare undeva.

Se pare cum că alte valuri
Cobor mereu pe-același vad,
Se pare cum că-i altă toamnă,
Ci-n veci aceleași frunze cad.

Naintea nopții noastre umblă
Crăiasa dulcii dimineți;
Chiar moartea însăși e-o părere
Și un vistiernic de vieți.

Din orice clipă trecătoare
Ăst adevăr îl înțeleg,
Că sprijină vecia-ntreagă
Și-nvârte universu-ntreg.

De-aceea zboare anu-acesta
Și se cufunde în trecut,
Tu ai și-acum comoara-ntreagă
Ce-n suflet pururi ai avut.

Cu mâine zilele-ți adaogi,
Cu ieri viața ta o scazi,
Având cu toate astea-n față
De-a purure ziua de azi.

Priveliștile sclipitoare,
Ce-n repezi șiruri se diștern,
Repaosă nestrămutate
Sub raza gândului etern.

Dimitrie LUPU

Casa visurilor

Petre Palica hotărî să-și construiască o casă cyber. O casă automatizată complet, până la jaluzele, clanțele ușilor și giruieta din vârful acoperișului. Contactă mai întâi firma care lansase modelul pe piață, cu numai câțiva ani în urmă. Răsfoi, deci, cataloage, pliante, planșe cu desene și alegerea i se opri asupra unei case cu etaj și verandă, bine proporționată. O locuință simplă și plină de gust. Triunghiul de aur al antichității nu avea de ce să se rușineze dacă ar fi fost încercat asupra ei, mai ales că deocamdată nu era decât o poză într-un album și planuri pe niște planșe.

- Ce proporții ideale! exclamă el, când ochii îi căzură asupra ei. Câtă simetrie!

- Pentru că a fost gândită să arate ca un punct pe o coală albă, îl lămurii arhitectul. De aceea a și numit-o computerul *Vila Simetriei Universale*.

- Computerul?!

- Nu știați? N-ați citit lămuririle preliminare? Arhitectul furnizează doar ideea în mare; cel care îl pune viziunea pe hârtie și în practică, mai apoi...

Vrăjit de armonia locuinței, Palica bătu palma pe loc. Achiziționă chiar atunci computerul responsabil cu înălțarea casei, se lăsă *citit*, pentru ca inteligența artificială să ia în calcul și părerea lui despre frumusețe și confort la construirea și amenajarea locuinței și a împrejurimilor ei, ba încă angajă imediat o echipă de salahori, recomandată de firmă. Cineva trebuia să-i dea la mână materialele de construcție imensei mașinării de sub comanda computerului, nu?

Era începutul verii boreale și toată lumea implicată în construirea casei avea un chef nebun de lucru. În prima zi locul pentru fundație fu decavat, în centru se ivi un puț de treizeci de metri adâncime, cu latura de unu pe unu, culcușul moale, ferit de variațiuni de temperatură și de orice alt fel de neajunsuri, evident, de unde computerul avea să supravegheze și să comande o sută de ani, garantat, minunata locuință, de la fundația care tocmai se punea până la cel mai neînsemnat amănunt, din prezent sau din viitor. Programat, ambalat și sigilat îl coborâră în locașul său, chiar a doua zi, și puțul fu acoperit cu o placă masivă din beton. În afară ieșeau doar conductorii, două cabluri multifilare, înfoliate în straturi izolatoare, la care trebuiau branșate minusculele mecanisme ce

răspundeau de automatizarea in facto.

Petre Palica își freca bucuros palmele; în acest fel construirea vilei sale nu putea lua mai mult de o lună de zile. Se și vedea urcând cele șase trepte de la intrare, ștergându-și îndelung pantofii de covoraș, lăsând dinadins computerul să-l aștepte cu ușa dată în lături.

În ziua de după fixarea computerului zidul se înălță cam de-un stat de om. Priciurile ferestrelor se conturau în roșul cărămidei ca niște incipiente porți spre visare; conductorii optici, tâșnind ici și colo, dădeau închipuirii un punct de sprijin real. Aceste fire abia mai împlinite decât ața păianjenului erau promisiunea confortului și bucuriei sale.

Însă în dimineața care urmă acestei fericite zile, muncitorii găsiră întreg zidul la pământ. Viitorul proprietar al Vilei Simetriei Universale zâmbi strâmb când i se aduse faptul la cunoștință; nu credea o iotă din *povestea salahorilor*:

- Vreți bani mai mulți?! îi întrebă, rânjind rău.

- Cine nu vrea bani mai mulți? zise, posomorât, șeful echipei. Da' nu de asta-i vorba acu'. Zidu' s-a surpat singur, nu l-am dărâmat noi, pentru a crește prețu'. Noi suntem oameni de înțeles; cum am stabilit la început așa rămâne.

- Și dacă l-a dărâmat cineva?!

- Atunci îl pune ea, mașina, la loc; numai să strângem oleacă pe-aici.

Și *mașina* îl puse la loc, însă peste noapte zidul se nărui din nou. Și lucrurile se petrecură identic timp de alte trei zile. Ca în legenda *Mănăstirea Argeșului*: tot ce zideau zidarii ziua, noaptea se surpa.

- Ce dracu' se-ntâmplă?! se înfurie Palica. Arăta încrâncenat și rău, gata să se ia la harță cu întreaga lume. Cine îl tot dărâmă?!

- Computeru'.

- Da' ce-are computeru'?!?

- Cine știe? Trebuie întrebat specialistu' firmei.

Deși nu prea convins, Petre Palica luă legătura cu arhitectul programator.

Fundație minus 0,24 metri, emise computerul când, printr-un display, i se oferă posibilitatea să se facă înțeles.

Arhitectul refăcu măsurătorile și le compară cu cele din planuri: erau identice.

- Ați dorit o treaptă în plus la intrare când v-ați lăsat *citit*? întrebă el, după ce se gândi un moment.

- Nici nu le-am numărat! Trebuia să mă gândesc eu la de planurile tale?!

- Nu, dar tebuia să vă doriți casa din planuri.

- Păi nu pe aia am ales-o?! Să nu-mi umbli mie cu de-alde astea, că nu ține!

- L-ați *influențat* prin viziunea dumneavoastră asupra locuinței... ideale.

- Și-acu'?!?

- N-o să admită nici o schimbare; dumneavoastră sunteți stăpânul acum.

- Atunci s-o facă după planuri!

- Planurile au suferit unele... retușuri.

(continuare în pag. 5)

Palica se gândi un timp: Era stăpânul casei și nu era totodată. Și culmea era că nu-și mai amintea nimic din ce imaginase în minutul acela cât fusese în legătură cu mașina, printr-o mulțime de senzori. Poza casei, acea simetrie unică îl încântase peste măsură și crezuse că asta ajunge pentru a fi înțeleș.

- Trebuie să-l scoatem de-acolo pentru a mă pune din nou în legătură cu el?

- Imposibil. S-ar comporta cu noi ca față de niște răufăcători. Ne-ar pulveriza.

- Și nu-i nimic de făcut?! Chiar nimic-nimic?!

- Nimic. Lăsați-l s-o construiască așa cum o are acum în planuri.

Palica rezilie contractul muncitorilor și se întoarse, iritat, la treburile sale: comerțul cu adjuvante ale frumuseții. Însă afacerile stagnau. Ocupațiile de acest fel nu suportă toanele decât din partea clienților. Numai într-o săptămână rată două ocazii, oferite de cele mai bune firme pe piață la aceea oră și se trezi cu profitul înjumătățit pe întreg anul. Și asta numai datorită blestematului de computer îngropat la temelia unei viitoare case; o casă la care visase un pic; o dorință de casă, în fapt, ratată din start. Apetitul și somnul fugiseră departe de el; o stare de neastâmpăr și iritare continuă îl măcina; o cută urâtă i se săpase între sprâncene; mușchiul unei pleoape îi scăpase de sub control. *Am să-l las să putrezească acolo, în pământ!* spunea despre computer oricui avea timp și voia să-l asculte. *Am să îngrămădesc peste el un munte!*

- Asta se poate -cică i-ar fi replicat, neutru și totuși cu multă părere de rău., arhitectul *Vilei Simetriei Universale*. Asta se poate, domnu' Palica.

Reveni după opt săptămâni, stors, înfrânt. Vegetația își încercase șansele de a lua în stăpânire locul. Ierburi pitice, încăpățănate răsăriseră ici și colo printre cărămizile împrăștiate. Un fir de volbură atacase două palme de zid rămas la verticală; în vârful lui trona o cupă fragilă, violacee. Cu floarea aceea își începu Petre Palica reconstruirea casei; O rupse și o călcă isteric în picioare, apoi, cu o rangă uitată pe-acolo de muncitori, lovi cărămizile în neștire, până își ostoi toată furia. Târziu, se regăsi, plângând, pe un morman de moluz. Fură ultimele zvârcoliri ale orgoliului său. Seara îl chemă la telefon pe arhitect.

Fundația fu înălțată un sfert de metru; un perete interior se ceru construit dublu, ca un cotlon de vulpi; o fereastră trebui lărgită și coborâtă vreo două palme; ușii i se dăru un intrând larg și foarte înalt; un donjon suplu, cu fleșă dublă, apăru din neant... Dar proprietarul nu mai avea nimic de obiectat, nu lua în seamă nimic din câte îi trăsneau prin circuite diavolului din temelia casei sale dragi.

Peste parter se suprapuse etajul; peste etaj - acoperișul, înclinat nefiresc. Ușile și ferestrele își ocupară locurile în ziduri; pereții fură zugrăviți în

culorile preferate de Petre Palica: violet și galben pentru interior, mov și oranj pe afară. Veranda fusese exclusă a priori ca indezirabilă. Deși uimirea arhitectului atinsese de mult apogeul, el tot mai găsea nuanțe pe figura-i mobilă pentru a gratula ultimele pretenții ale monstrului coordonator. Păcat numai că proprietarul nu avea ochi pentru așa ceva; s-ar mai fi înveselit și el puțin, poate ori măcar și-ar fi revenit din acea prelungă transă.

În sfârșit, vila avu parte de curățenia ultimă. Un fâraș ca de cristal purtă spre crematoriu un greier, cu pântecul apos orientat spre cer.

Locuința poate fi ocupată în siguranță, afișă display-ul de lângă ușa de la intrare.

- Poate?! mai avu puterea unei ultime uimiri Petre Palica.

Poate fi ocupată în siguranță.

Își aminti de acel vis dintru început, în care computerul se mula pe toanele sale. Surâse nu prea încrezător. Se duse mult înapoi, pe alee. Încercă să se apropie de casă ca un stăpân, sigur de sine, mulțumit. Clădirea arăta strâmbă, aproape șuie, dar trebuia să conțină pe undeva și promisiunea liniștei, odinnei, satisfacției, cuprinse într-un tot dulce. Și el era obosit; atât de obosit!

Venea încet, pentru prima oară, spre locuința vistă cândva. Toamna își împrăștiase deja calda gălbeneală peste tot; frunzele moarte foșneau târate de vânt, i se împleticeau alene în picioare; pietrișul aleei, simulat numai, scârțâia plăcut sub tălpi. Își șterse îndelung pantofii de preșul de la intrare. Ușa îl aștepta, larg deschisă. Violetul și galbenul, întrezărit în adâncul casei, i se păru calin, odihnitor. Păși spre acel cuib moale, călduț, dulce. Dincolo de prag se făceau trei trepte de marmură albă. Le încercă, adăstând pe fiecare o clipă mai mult. În dreapta și în stânga sa, galbenul și violetul se estompau într-o singură lumină, mierie. În fața sa - aceeași lumină, mai consistentă însă. Se desprinse de ultima treaptă; păși pe covorul moale al podelei. Un foșnet vag îi mângâie auzul, lumina blândă a toamnei îl învălui. Se găsea pe o alee copiată întru totul după cea pe care venise. Vedea lacul minuscul, cu naiada pe jumătate avântată în aer, cu salcia plângătoare - ca în visul său - și banca verde pe care simțise dorința de a se așeza o clipă, și plopii înalți, înșiruiți spre poarta ca o dantelă, din fier aparent.

La spatele său - intrândul larg și înalt, ușa deschisă și display-ul din perete afișând: *Locuința poate fi ocupată în siguranță.*

Basarabia din noi (IV)

Continuăm în acest număr prezentarea lui Sberea Chiril, un important patriot român, dar și a evenimentelor din 1917, prezentare realizată de către **Radu Moțoc** (T.B.):

SBEREA CHIRIL

(episodul 2)

La 3 aprilie 1917 se constituie la Chișinău **Partidul Național Moldovenesc**, care, prin cele 10 puncte, consfințește: limba română în școli, biserică și administrație, autonomia bisericească, oprirea colonizării, drepturi egale pentru moldovenii de peste Nistru, etc.

Trebuie amintit și faptul că în Basarabia veniseră în refugiu și o pleiadă de intelectuali ardeleni, printre care **Onisifor Ghibu** și **Octavian Goga**. Încă de la sosire, în data de 12 martie 1917, **Onisifor Ghibu** se implică cu trup și suflet la mișcarea națională din Basarabia. La evenimentul de înființare a Partidului Național Moldovenesc îl găsim alături de **Pavel Gore**-președinte, **Vasile Stroiescu** – președinte de onoare, **Vi.Herța** - secretar general, **P.Halippa**, **generalul Donici**, **părintele Gurie Grosu**, **S. Murafa**, **I. Pelivan**, și **avocatul Moțoc** (din Cetatea Albă) (18).

Vasile Stroiescu, ales președinte de onoare în absență, expediază celebra telegramă cu această ocazie: **"Eu sunt la dispoziția Tării mele, cu mintea atât cât mi-a dat Dumnezeu, cu toată inima și cu toată averea"** (19). Și, într-adevăr, acest mecena pentru întreg spațiu românesc, finanțează imediat un vagon de hârtie pentru propagandă în revistele naționale din Basarabia.

La primul Congres al învățătorilor, din 10 aprilie, și la cel de al doilea, din 28 mai 1917, vocile lui **P. Halippa**, **S. Murafa**, **P. Gore** și **A. Mateevici** au entuziasmat sufletele celor peste 350 învățători moldoveni. **Ion Buzdugan** propune ca învățământul să se facă cu litere latine, iar doamna **dr. Elena Alistar** propune să se aducă cărți de peste Prut.

În perioada 19-25 aprilie 1917 are loc, la Chișinău, Congresul preoților basarabeni care reunește peste 250 de preoți și laici care reclamă convocarea Sfatului Țării (20). **Pavel Gore**, printr-o simțită cuvântare, care a emoționat până la lacrimi pe sensibili preoți, a culminat cu recitarea versurilor din G.Sion:

*"Mult e dulce și frumoasă
Limba ce-o vorbim"*

Cât și chemarea profetică a lui **Andrei Mureșan** de la 1848:

*"Preoți, cu crucea-n frunte!
Căci oastea e creștină..."* (21)

Tot în această perioadă au loc Congresele cooperativelor, la 6 aprilie și 9 mai 1917, și a studenților din 20 mai 1917.

În sate, autoritățile sunt gonite și înlocuite cu comitete. La Chișinău, începând cu data de 20 mai 1917, se deschide primul Congres al țăranilor din Basarabia, dar pentru că majoritatea delegaților erau bulgari și ruteni, moldovenii au decis să facă un congres aparte (22). Al doilea Congres va avea loc în 27 august 1917 tot la Chișinău. Acesta stabilește să se desființeze proprietatea pe pământ, distribuirea și administrarea lui să se facă de către comitete fără răscumpărare.

Marea Adunare Națională de la Odesa din 18 aprilie 1917 a fost un adevărat triumf. După congres, toată suflarea românească din Odesa, estimată la peste 10.000, în principal soldați și ofițeri din garnizoană dar și studențimea, preoți, profesori și proprietari, au defilat cu steaguri naționale prin fața hotelului Londra unde era bolnav **V. Stroiescu**, președintele de onoare al Partidului Național Moldovenesc (23). La acest miting au participat **Pan Halippa**, **Ion Pelivan** și **S. Murafa**.

Numărul soldaților români ardeleni și bucovineni refugiați în țară se estima la 15.000, iar al prizonierilor din Rusia trecea de 100.000 (24). Începând cu luna iunie 1917 ardelenii prizonieri au renunțat la cetățenia austro-ungară și s-au înrolat voluntari în armata română, pentru a-și elibera ținuturile natale.

În ziua de 6 iunie 1917 la ora 5 d.a. sosește în gara Chișinău un tren împodobit cu verdeață, steaguri tricolore și accente de cântece naționale care transporta pe cei 1200 prizonieri ardeleni spre lași. **Onisifor Ghibu** mărturisește: **"N-am pomenit în viața mea un tren care să mă fi mișcat atât de puternic, încă înainte de a se opri"** (25). Cei peste 1200 voluntari ardeleni, conduși de maiorul **Albescu**, se înșiră pe companii care poartă steaguri cu devize ardelenesti: *Valea Mureșului*, *Munții Apuseni*, *Maramureșul* etc.

Soția și copiii lui **Onisifor Ghibu** purtau frumoasele costume din Săliște, care au produs în sufletele voluntarilor sibieni un dor nemărginit de cei de acasă, după trei ani de prizonierat. Momentul culminant a fost când căpitanul **S. Murafa**, în numele moldovenilor, le-a dat soldaților ardeleni un admirabil steag tricolor spunându-le să-l împlante, în numele lor, pe cetatea de la Alba Iulia. Corul ardelenilor, cu peste 100 de persoane, condus de **Aurel Medrea**, intonează cele mai dragi melodii: *Deșteaptă-te Române*; *Pe-al nostru steag e scris unire*; *Vin dorobanții*, etc. În încheiere, boierul moldovean **Vladimir Herța** a oferit icoana Mântuitorului, cu destinația de a fi pusă în Catedrala din Sibiu în numele moldovenilor (26).

La 1 iulie avea să apară la Chișinău gazeta săptămânală "Ardealul", sub conducerea lui **Onisifor Ghibu**, destinată românilor ardeleni din Rusia. Apariția acestei reviste a fost susținută de **V. Stroiescu** dar și de oierii sibieni împrăstiați prin ținuturile rusești. Tot la inițiativa lui **O. Ghibu** se înființează la Chișinău, în vara anului 1917,

(continuare în pag. 7)

o bibliotecă publică care a fost alimentată cu peste 10.000 volume aduse de la Iași, care constituiau dublete în Biblioteca Universitară. Un mare succes îl constituie și deschiderea la Universitatea din Odesa a două catedre românești, prima de Istoria Românilor, cu profesorul **Ion Nistor**, și catedra de Limbă și Literatură Română cu profesorul **N. Bănescu**.

Tot în această perioadă, la inițiativa lui **O. Ghibu**, au loc două cicluri de pregătire a învățătorilor la Chișinău, începând cu data de 17 iunie 1917, la care au participat câte 400 cursanți. Cursurile au fost deschise de preotul **A. Mateevici** care a recitat vestita sa poezie "Limba noastră":

„Limba noastră-i o comoară
În adâncuri înfundată,
Un șirag de piatră rară,
Pe moșie revărsată.

Limba noastră-i foc ce arde
Într-un neam ce fără veste
S-a trezit din foc de moarte
Ca viteazul din poveste”

La prima lecție de istorie, **prof. Tofan** a repetat celebrul discurs introductiv al lui M.Kogălniceanu la cursul de istorie națională de la Academia Mihăileanu din Iași. Cursurile au fost susținute de profesori din Basarabia, Ardeal, Bucovina și România, printre care amintim: **Ștefan Ciobanu, Popovschi, Scodihor, Tofan, Țopa, O. Ghibu**. Cursurile din prima serie s-au încheiat la 15 august, cu o manifestație națională înălțătoare. Corul învățătorilor condus de **părintele Berezovschi** a cântat compoziții de G. Muzicescu, Ciprian Porumbescu și T.Flondor, care au impresionat până la lacrimi învățătorii care ascultau pentru prima dată aceste melodii. Noi cursuri s-au ținut în toamnă la Chișinău, Bălți și Soroca, dând încă 400 de elemente pregătite pentru învățământ. N.Iorga afirma în "Neamul românesc", la Iași, în 10 noiembrie 1917, referindu-se la românii basarabeni: "**Un popor fără școală, fără carte, fără biserică națională, fără îndemnuri de la cei de un sânge cu dânsul, se ridică întreg, pentru a-și cere un drept, pe care – o, minune! - cu toată tăcerea lui resemnată, el nu l-a părăsit niciodată**".

La 8 septembrie 1917 o tipografie cu litere latine este adusă de O. Ghibu de la Iași, cu care se tipografiază o parte din ziarele naționale și mai ales broșurile de propagandă națională scrise de Pelivan, Bogos, Toncu și alții, care paralizază într-o oarecare măsură propaganda rusească.

După exemplul altor neamuri, ostașii moldoveni de pe front și din interiorul Rusiei se organizează în comitete sau soviete ale deputaților. Astfel, se constituie comitete militare la Odesa, Tighina, Bolgrad, Sevastopol, Cherson, Iași și pe frontul românesc (27).

Comitetul Executiv moldovenesc al Sovietului deputaților soldaților și ofițerilor din orașul Odesa eliberează o dovadă, cu nr. 299 din 23 iunie 1917, sublocotenentului **Sberea Chiril** prin care "este însărcinat să adune soldații moldoveni, să le explice

sensul actualelor evenimente în limba lor natală, să organizeze companii moldovenești și să ceară de la comandamentul 48 listele soldaților și ofițerilor moldoveni".

Hotărârile Sfatului ofițerilor și soldaților moldoveni din Odesa din 25 iunie 1917 prevedeau printre altele și alegerea unui delegat la 200 de oameni care să constituie Sovietul. În legătură cu lipsa învățătorilor moldoveni se propune să se numească români din Ardeal, Bucovina și România. Ca urmare a acestor hotărâri, prin dovada nr.310 din 26 iunie 1917, sublocotenentul **Sberea Chiril** din regimentul 48 de infanterie este numit în Sovietul Moldovenesc al soldaților și ofițerilor ținutului militar Odesa. Același Comitet Executiv, după numai o zi, la 27 iunie, confirmă prin documentul nr.322 alegerea sublocotenentului **Sberea Chiril** ca făcând parte din Comisia de separare națională a companiilor și bateriilor în unități militare din garnizoana orașului Odesa. Se formează astfel regimente moldovenești combatante și un corp de jandarmerie rurală națională. La Chișinău ia ființă Sfatul Central al deputaților soldaților și ofițerilor moldoveni compus din împuterniciții de la toate organizațiile militare moldovenești.

Se impunea necesitatea unui Congres al delegațiilor moldoveni, care va avea loc în data de 18 oct. 1917 la Chișinău.

Îl găsim și de această dată pe **Sberea Chiril** din regimentul pușcași nr.23 "Moartea" ca unitate activă, împuternicit cu adresa nr.5023 din 17 oct. 1917, să participe, însoțit de 2 soldați, la acest congres militar și să aducă la cunoștință hotărârile luate. Cei peste 600 de delegați din toate unitățile militare pe unde fuseseră împrăștiați basarabeni, alături de alți 300 delegați civili, reprezentanți ai partidelor, organizațiilor și mișcărilor existente, erau adevărații reprezentanți ai Basarabiei. Impresionanta manifestare de ordine și disciplină, în sunetele fanfarei militare, cu drapelul tricolor, condusă de colonelul Furtună, pătrunde în cea mai frumoasă sală a Chișinăului - Sala Eparhială. A fost ales un prezidiu sub președenția maiorului **V. Cijevschi** și a lui **Gherman Pântea**, secretar fiind ales **Ion Buzdugan**.

Congresul votează în unanimitate bazele de viață viitoare ale acestei provincii. Au luat cuvântul **Ion Inculeț**, în calitate de ajutor de comisar al guberniei Basarabia, **Pan Halippa** din partea revistei "Cuvânt Moldovenesc", **Pantelimon Erhan** din partea Sovietului țăranilor, **Sberea Chiril** din partea ostașilor de pe frontul românesc (28), **dr. Elena Alistar** din partea femeilor moldovene, **Toma Jalbă** din partea moldovenilor de peste Nistru, etc. Hotărârile congresului sunt decisive pentru viitorul provinciei:

- autonomie teritorială și politică pentru Basarabia
- naționalizarea armatei moldovenești

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

- constituirea Sfatului Țării pentru administrare cu o componență de 120 deputați, din care 70 % moldoveni, 30 % alte naționalități; 44 deputați moldoveni se vor alege la congres, 30 vor fi aleși de țărani moldoveni, 10 de la organizațiile și partide, și 10 locuri pentru românii transnistrieni.
- tot pământul este proprietatea poporului și oprirea colonizării
- naționalizarea învățământului.

În încheierea congresului se proclamă **AUTONOMIA BASARABIEI**, în ședința din 22 oct.1917, și se alege un birou pentru organizarea **Sfatului Țării**. Președintele acestui birou a fost ales sublocotenentul V. Țanțu, iar printre membrii săi îl găsim și pe **Sberea Chiril** (29) alături de **Ion Buzdugan** și **Gh. Pântea**. Ulterior au fost cooptați în acest birou și **N. Alexandri**, **Ion Pelivan**, **Pan Halippa**, **Dan Ciugureanu**, **P. Erhan**, **N. Codreanu** și **Ion Inculeț**.

Congresul a mai stabilit, în final, ca din cei 44 deputați în Sfatul Țării, să fie aleși 32 deputați militari din partea județelor, iar restul de 12 din partea unităților militare. Din partea județului Ismail este ales subofițerul **Sberea Chiril**, în data de 30 octombrie 1917, prin dovada nr. 862 semnată de Gh. Pântea.

Biroul de organizare a **Sfatului Țării**, constatând că totalul de 120 plus 10 deputați este mai puțin reprezentativ decât un total de 150 plus 10, a lansat imediat o circulară către toate organizațiile să-și majoreze corespunzător numărul reprezentanților. Singurul organism care a rămas cu același număr de 44 de deputați a fost Congresul militarilor. Aceste evenimente s-au precipitat și din cauza faptului că Ucraina adoptase și ea deja autonomia națională, dar fără să precizeze granițele. De fapt, Ucraina intenționa să anexeze Basarabia. Rezultatele congresului au pus în gardă reacțiunea din Basarabia, dar și guvernul din Petrograd care ordonă comisarului gubernial să-i aresteze pe organizatorii congresului, lucru care nu s-a realizat deoarece conducerea guberniei era compusă din basarabeni. Hotărârile congresului din oct. 1917 de la Chișinău au marea lor importanță prin decizia punerii lor în practică, lucru înlesnit prin descompunerea gradată a imperiului rus, la sfârșitul lui octombrie 1917, favorizate și prin războiul civil început la Petrograd și de anarhia din Rusia. Basarabia era acum izolată de Rusia prin autonomia Ucrainei.

Biroul de organizare al Sfatului Țării a decis convocarea lui pe 21 noiembrie 1917. Solemnitatea de deschidere începe la Catedrala din Chișinău cu un serviciu divin, oficiat de episcopul **Gavril al Akermanului** în limba română, la care asistă deputații Sfatului Țării, cei mai mulți din ei purtând cocărzi și pamblici tricolore. La ieșire din Catedrală are loc o paradă militară a regimentului 1 de infanterie și a regimentului 1 de tunari. Sediul Sfatului Țării a fost fixat la Liceul de băieți din Chișinău unde, în paraclisul liceului, **părintele Gurie** ține o slujbă și o cuvântare.

Prima ședință se deschide sub președinția celui mai bătrân deputat, **N. N. Alexandri**, în ovații și cântându-se "Deșteaptă-te Române". Cei 95 deputați

prezenți aleg președinte pe **Ion Inculeț** din considerente tactice, ca fiind reprezentantul puterii centrale care, indirect, acorda o recunoaștere oficială a noii instituții și care se bucura de simpatia elementului străin din Basarabia. Au luat cuvântul cei mai de seamă deputați: **P. Halippa**, **P. Erhan**, **E. Alistar** în costum național, **I. Pelivan**, **părintele Gurie**, etc, în total peste 50 de vorbitori (31). De remarcat faptul că discursurile minorităților erau marcate de frica unei decizii de unire cu România și din această cauză solicitau federalizarea Rusiei. Singurul care este convins că va exista o înțelegere între moldoveni, stăpânii țării și celelalte minorități este reprezentantul comunității polone, distinsul om de cultură Pomorosky.

Reprezentantul Partidului Național Moldovenesc, **Ion Pelivan**, în cuvântarea ținută reflectă sentimentele moldovenilor după 100 ani de ocupație rusească: "**Este drept, turcii luau a zecea parte din munca poporului, dar turcu' era cinstit, el ne prăda, dar nu-și băga cizmele murdare în sufletul nostru. Turcu' ne dădea voie să ne rugăm lui Dumnezeu în limba noastră și în bisericile noastre, de care el nu se atingea. Turcul ne-a lăsat școala în forma în care am moștenit-o de la bunici, cu predarea în limba natală, el nu ne forța să învățăm turcește.... Rușii ne-au pocit numele, au schimbat denumirile de orașe, sate și alte lucruri care puteau servi ca dovadă că aici a trăit un popor independent"** (32).

Note:

18. Onisifor Ghibu, *Pe baricadele vieții*, Chișinău, 1992, pag. 111.
19. Gh. Bezviconi, *Profiluri de ieri și de azi*, Chișinău, 1992, pag. 205.;
20. Antony Babel, *La Bassarabie*, Paris, 1926, pag. 246.
21. Onisifor Ghibu, *Pe baricadele vieții*, Chișinău, 1992, pag. 139.
22. Petre Cazacu, *Moldova dintre Prut și Nistru*, Chișinău, 1992, pag.250.
23. C. Kirițescu, *Istoria războiului pentru Întregirea României*, vol II, București, 1989, pag. 201.
24. Onisifor Ghibu, *Pe baricadele vieții*, Chișinău, 1992, pag. 171.
25. Onisifor Ghibu, *Pe baricadele vieții*, Chișinău, 1992, pag. 220
26. Onisifor Ghibu, *Pe baricadele vieții*, Chișinău, 1992, pag. 223.
27. Anton Moraru. *Istoria Românilor*, Chișinău, 1995, pag.144.
28. Petre Cazacu, *Moldova dintre Prut și Nistru*, Chișinău, 1992, pag. 291.
29. Anatol Petrencu, *Mărturiile ale unui tragic destin*, Patrimoniu nr. 1, 1990, pag. 155.
30. Alexandru Chiriac, *Patrimoniu*, nr.2, din 1991, Mic dicționar, pag. 72.
31. Sfatul Țării, Proces vernal nr. 1, Patrimoniu nr. 1, 1990, pag. 161.
32. Ștefan Cazacu, *Unirea Basarabiei*, Chișinău, 1993, pag. 165.

(va urma)

Mitruț POPOIU

Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan

2. „Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.”

În al doilea articol al Crezului mărturisim că Mântuitorul nostru Iisus Hristos este însuși Fiul lui Dumnezeu, egal întru toate cu Dumnezeu - Tatăl, veșnic ca și El și una cu El, după ființă și slavă, deosebindu-Se de Tatăl numai prin aceea că e Fiu, fiind născut din El din vecie.

Crezul este un simbol al unității de credință a creștinilor. De aceea, mărturisind la fel ca Sfântul Apostol Pavel **“un Domn, o credință, un botez”** (Efeseni 4,5) afirmăm cu tărie faptul că El singur este Calea pe care trebuie să o urmăm, Adevărul în care credem și Viața cea adevărată (Ioan 14,6). Ne numim creștini de la numele Lui și de la botez viața noastră este unită cu Hristos: **“Nu mai visez eu, ci Hristos viază întru mine”** spunea Apostolul neamurilor (Galateni 2, 20).

Numele **Iisus Hristos** nu e un nume obișnuit, ci el are un înțeles profund simbolic. În limba ebraică **“Iisus”** înseamnă Mântuitor. Îngerul Gavriil, venind la dreptul Iosif i-a vestit nașterea cea minunată a Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria și i-a sfătuit să pună Pruncului acest nume, **“Că Acesta va mântui pe poporul Său de păcatele lor”** (Matei 1, 20-21). Iar numele Hristos, în limba greacă înseamnă **“Uns”** și are aceeași semnificație ca și numele **“Mesia”**. Altfel spus, Iisus Hristos este Mântuitorul așteptat încă de Adam și de Patriarhii Vechiului Testament și vestit de Prooroci.

Hristos însă nu a venit în lume ca un simplu prooroc. El este **Fiul cel unic al lui Dumnezeu**. Deși a viețuit pe pământ ca om adevărat, El este în același timp Fiul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură îi numește uneori și pe oameni fiii ai lui Dumnezeu, pentru că ei sunt făcuți de El, iar alteori îi numește astfel pe cei născuți la o nouă viață, prin Botez. Hristos nu e însă fiu precum o creatură, nici după har, în urma Botezului, ci e **unicul Fiu** după fire al lui Dumnezeu. Nașterea Sa din Tatăl ne arată pe de o parte deoființimea Sa cu El, adică firea Sa dumnezeiască întru totul la fel cu firea lui Dumnezeu Tatăl, iar pe de alta, nașterea Sa **din vecie**. Omul este chemat Dumnezeu de la neființă la ființă în timp și are un început și un sfârșit, însă n-a fost nici o vreme în care Fiul să nu fie Fiu și Tatăl să nu fie Tată. Cum Tatăl este veșnic, așa și Fiul este veșnic.

Mântuitorul Iisus Hristos fiind **“Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”**, are aceeași ființă, aceeași dumnezeire și toate celelalte însușiri dumnezeiești ca și Tatăl din Care S-a născut, așa cum o lumină este asemenea luminii din care s-a aprins. Cuvintele **“Lumină din lumină”** sunt numai o exprimare omenească privind taina nașterii Fiului din Tatăl, care nu poate fi pătrunsă pe deplin de mintea omenească.

Cuvintele **“prin Care toate s-au făcut”** arată că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, participă împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt la crearea lumii, a tuturor celor văzute și nevăzute. Sfântul Evanghelist Ioan spune că toate s-au făcut prin Fiul (Ioan 1, 3), nu ca și cum Tatăl s-ar fi slujit de Fiul ca de o unealtă, ci că Tatăl lucrează împreună cu Fiul. Părintele Dumitru Stăniloae afirma deseori că lumea este creată de Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, după o formulă care vine de la Sfântul Grigorie de Nyssa¹.

(va urma)

desen de Elena-Liliana Fluture

Cristina DOBREANU

Implacabila realitate

“A doua întoarcere din Nam” (Ed. Centrul Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2009), cartea de poezie a Stelei Iorga, ne dă în primul rând de gândit, nu ne poartă pe tărâmurile inefabilului, nu ne răpește într-un ‘dincolo’, fiindcă sufletul poetei se zbate dureros între zidurile acestei lumi. Tot ce ține de lumea din afară pare să fie împotriva acestui suflet, să-i reteze orice avânt, aducându-l implacabil cu aripile pe pământ, acutizându-i în schimb privirea pentru a nu uita nici o clipă cruzimea lumii și tristețea propriei vieți.

Înlăntuit pe fundul unor ape tulburi, mizere, precum îngerul de pe coperta cărții, sufletul poetei se zbate, nu capitulează, lupta devenind aproape fizică; pe cât de dură se arată a fi realitatea pe atât de neînduplecat devine tonul poemelor, îmbrăcând armura unor sentințe: “*Evit să fac confesiuni / despre mine / și viața mea / ca tu să nu simți milă pentru mine. // sau să nu fiu tratată ca un barbar / și într-o zi / să găsesc în palma mea / bănuțul tău norocos / pus acolo din milă creștină*” (Cum trebuie să moară soldații)

Revolta se manifestă când printr-un sarcasm la adresa societății ca în poemele Miss Nobody, First class (“*Istoriei nu i se poate opune decât un copil / sau un picior ridicat / yeah!*”) când printr-o ironie amară, tristă, și de puține ori sprințară, detașată ca în Original Strong Taste: “*un’ ți-e casa melcule / în vise domnule / ce sunt alea vise domnule / made in Romania / omule*”. Întâietate câștigă însă constatarea lucidă, crâncenă, fără replică, a mutilării sufletului: “*Rareori pot fi văzută / și cu greu vrobesc / dar oamenii încă mă acuză / pentru încurcăturile lor sentimentale imagine / voi dispărea curând / lăsând în urmă / inima mea predicând / împotriva cruzimii umane*” (Părăsind zeei)

Cutremurătoare este priveliștea unei ființe peste care realitatea a trecut cu violența unui taifun, și căreia i-a rămas doar luciditatea de a înregistra urmele devastării, fără putința, încă, de a se regăsi, de a-și reface integritatea; echilibrul care pare să se adune, e unul fals, e o asamblare greșită, ceva pare să se fi frânt iremediabil:

“*Continuă să strângi mâini / să împarți săruturi / și îmbrățișări / să sufli în lumânări / să fotografiezi / de parcă nu ai fi fost niciodată dezasamblat / și greșit pus la loc / vreodată*” (Tort).

Un astfel de suflet nu poate fi privit de aproape, ci doar cu discreția pe care ți-o dă înțelegerea că drumul spre adevăratul chip este întotdeauna dureros, violent: “*nu să fi fost privită de aproape / în timp ce-mi schimb pieile / și să fiu închisă pentru asta ca un monstru*” (Vivarium).

Apar și scurte răgazuri, când soldatul își îngăduie să răsuflă, să se reculeagă și atunci îmi închipui că s-au născut poemele care respiră un aer de posibilă împăcare, poeme care amintesc atât de bine de desenul fin al haicurilor: “*Nesăbuiț- / a crengii de cireș / înflorind spre / un om / într-o iarnă care / există!*” (P.S.).

De altfel titlul cărții este unul vizionar având țaria și limpezimea unei realități spirituale, vestind o a doua naștere a sufletului. Trecerea prin infern este proba de foc, obligatorie pentru sufletul chemat spre lumină, este un act de cunoaștere dramatic, o luptă decisivă pe care poeta Stela Iorga încă o poartă cu sine, întrezărind însă *A doua întoarcere din Nam*, din infernul personal.

În pofida iernii ce există, nesăbuita creangă de cireș înflorește. Și dacă această nesăbuită înflorire este singura realitate cu adevărat?!

Tania NICOLESCU

Înserare

Timpul s-a chircit
 în imagini mototolite
 cu arici amuțiți
 ghemuindu-se-n iarbă.

Amurgul bolnav
 boltindu-se peste deal
 în unde își cufundă
 palma-nsângerată
 topind zăpada lebedei
 rătăcite pe lac.

Nocturnă

Pasul neauzit...
 se mai leagănă doar
 umbra bătrânului ulm
 purtând în coroană
 înțepenit
 condurul lunii...

Caii de foc

Păsări
 în bătaia vântului
 pe ramuri
 scrânciob.

Neliniști
 în cascadă
 de polifonice
 triluri.

Sub arșița soarelui
 o pală de vânt
 țârâna uscată-a mușcat
 risipind-o
 în palmele-mi goale.

Și-aud din depărțări galop;
 caii de foc
 ai deșertului
 vin să pască.

Gândul

Depărțări...
 în zori privind
 cum soarele se scaldă-n
 aprinsele ape
 gândul meu furișat
 în hățişul viselor tale
 îți înflorește pe buze
 bobocul de zâmbet
 cules doar de razele lunii.

Tăcerea

Sinusoidale sunetului
 desenate-n consistența tăcerii
 Eu
 o bătaie de inimă
 Tu
 foșnetul aripii de fluture
 Noi
 trăsnetul vuint în prăpăstii
 și-apoi din nou tăcerea
 doar atât
 Ea.

Alb nesfârșit
 prin ninsoarea-ntețită
 pestrile cortegii funerare
 pe-aceiași drum
 împotmolite

Așteptând

Cer fără nori
 puț de ape golit
 de care
 croncănitul ciorilor
 cu ecou s-a lovit
 lunecând
 răsucit pe tăişul
 fierbinte
 al luminii,
 peste pământ
 doar
 lacrimi de petale-a
 risipit.

Fabian ANTON

Iryl 2

Viața e un ceas de perete
 îmi spui
 și uite
 n-am deloc chef
 să trăiesc între
 unu și doi
 sau
 între cinci și șase
 pentru că vreau să pot
 să apar în fața ta
 cu buzele murdare
 dacă așa am chef
 să-mi pun rochia cu buline
 și apoi să o dau naibii jos
 și să o înalț
 peste blocuri și peste
 toate parcurile
 orașului ăsta gri
 ca pe un zmeu
 ca pe un plic de mătase roșie
 cu aroma trupului meu

Mic tratat de colorare a nopții 68

Hai să cumpărăm oțet
 să ne tamponăm la tâmpile,
 puf, puf...
 să vedem ce-o să se-ntâmpile:
 Vor veni iar melci scorțoși
 în fracuri de mandarine
 cloș cloș
 – din pădurea de afine –
 să-ți sărute trupul trist
 și apoi duios să-și lase
 țoc țoc
 pe săni dungi de-argint băloase
 de care o să te despoi
 cu o lene infinită
 când vin îngerii convoi
 oi oi
 noaptea
 să te compromită.

Mic tratat de colorare a nopții 73

Geaba guler de dantelă, geaba fracul
 iată, moartea zâmbitoare-ntinde arcul
 și săgeata-i pregătită și prin soare
 cercetează trupu-mi palid de răcoare
 Geaba deci dovleci și fluturi, geaba cântec
 simt buchete de săgeți înfipite-n pântec
 și le ud, și le-ngrijesc, le pun în glastră
 să miroasă a sânge fraged în fereastră
 iar în zori voi adormi visând pepit
 și-o să crezi că sunt doar trist nu c-am murit
 și-or ieși încet-încet la porți vecini
 să admire crinii morții prin grădini.

Iryl 4

Trei rânduri mai jos
 lângă tine
 urma buzelor ei
 și toate cuvintele
 cele nerostite și cele
 transformate deja în culoare
 bucătăria improvizată
 cu arome ascunse
 în bulgări incolori
 zece degete fosforescente
 îmboldind orele ca un aluat
 până se transformă totul
 în amintire
 și tu
 pendulînd pe firul ăsta
 îngrozitor de subțire
 spunându-ți că încă
 e bine
 că așa se cuvine
 să fii cald
 ca o cană cu ceai
 peste care un flutur
 cădelnițează

Concursul literar Nora Iuga Onești, 2 februarie 2010 – 2 iulie 2010

Regulament și precizări necesare:

1. **Concursul se desfășoară în perioada 2 februarie 2010 – 2 iulie 2010.** Textele primite după data limită nu vor mai fi acceptate în concurs.

2. **Concursul literar Nora Iuga se desfășoară pe două categorii de vârstă:**

a. **pentru scriitorii cu vârsta de maximum 35 de ani**, indiferent dacă au debutat sau nu. Dacă au debutat în volum, autorii trebuie să trimită cate 3 exemplare din acesta. Adresa pe care vor fi trimise cele 3 volume este mai jos, la punctul 7.

b. **pentru scriitorii cu vârsta de peste 35 de ani**, indiferent dacă au debutat sau nu. Dacă au debutat în volum, autorii trebuie să trimită câte 3 exemplare din acesta. Adresa pe care vor fi trimise cele 3 volume este mai jos, la punctul 7.

3. **Concursul se desfășoară pe două secțiuni: poezie și proză scurtă, fără tematică** (așa cum a fost la prima ediție). Participanții pot trimite texte pentru ambele secțiuni. Se vor trimite 4 poezii (fiecare poezie să nu depășească 3 pagini A4) și / sau 2 proze scurte (fiecare proză scurtă să nu depășească 5 pagini A4).

4. Textele vor fi editate în Word, caractere Corbel, litera cu mărimea de 16, **și vor fi scrise cu diacritice.**

5. **Textele vor fi trimise cu sistem motto prin e-mail la adresa: haisafurampepeni@yahoo.com.** Textele vor fi însoțite de o fișă de participare care va conține câteva date personale: nume și prenume, adresa, telefon, vârsta, o fotografie de rezoluție mare, motto, e-mail, etc. Mottoul trebuie să apară pe fiecare pagină din concurs. Se va preciza secțiunea la care se participă (până în 35 de ani, peste 35 de ani).

6. **Taxa de participare este de 20 lei pentru fiecare secțiune în parte. Dacă participați și la poezie și la proză scurtă, taxa de participare este de 30 lei.**

7. **Banii vor fi trimiși prin mandat poștal pe numele Gabriela Gîrmacea, la adresa: Centrul de Experiențe Pedagogice și Culturale, strada Republicii, nr. 58, ap. 194, cod 601025, Onești, județul Bacău.** Pe mandatul poștal există o rubrică numită "Loc pentru corespondență". Această rubrică va fi completată cu mențiunea "Pentru Concursul literar Nora Iuga". Întrebați la oficiul poștal cum se completează corect mandatul poștal și rugați să verifice corectitudinea acestuia.

8. După ce trimiteți banii, veți primi confirmare de la noi. **Așadar, adăugați id-ul de messenger al lui George Chiriac: haisafurampepeni**

9. Premiile vor fi anunțate ulterior, în funcție de banii strânși. Vor fi premii în bani: premiul I, premiul II, premiul III la fiecare secțiune (poezie și proză scurtă). Noi sperăm să ajungem la:

Premiul I	–	1500	lei
Premiul II	–	1000	lei
Premiul III – 500 lei.			

Pentru fiecare secțiune se vor anunța câte 6 nominalizați, care vor fi invitați la Onești la premiere.

10. Juriul va fi alcătuit din 4 scriitori. Numele scriitorilor din juriu va fi precizat mai târziu pe blogul concursului. **Nora Iuga va reveni la Onești, este unul din cei 4 membrii ai juriului și va asista la toate manifestările organizate aici.**

11. Premiera va avea loc la Onești, la sfârșitul lunii iulie. Câștigătorii vor fi invitați la un festival de 2-3 zile în care vom organiza lansări de carte, lecturi publice, workshop cu scriitori care au jurizat și alte manifestări culturale, etc. Data exactă a premierii va fi precizată ulterior.

12. **Nerespectarea regulamentului duce la excluderea textelor din concurs.**

13. **Dacă trimiteți texte pentru concurs adăugați pe mess id-ul haisafurampepeni, pentru eventuale stiri, informații, confirmări, etc. informații oferite de:**

George Chiriac & Gabriela Gîrmacea

Virgil DIACONU

(Din volumul "Destinul poeziei moderne",
Ed. Brumar, Timișoara, 2007)

4. Poezia performantă

În cele de mai sus am vorbit despre ființa poeziei moderne, adică despre modelul modern al poeziei, despre *conceptul* modern de poezie sau despre poezia modernă performantă.

Modelul acesta este, alături de realitatea exterioară (inspiratoare) și de propria gândire poetică (creatoare), cea de a treia instanță care determină creativitatea poetului.

Opera unui poet sau altul se justifică în calitatea ei de *poezie* în măsura în care exprimă Poezia, așadar modelul, conceptul. Pentru un poet, performanța vine atunci când el ajunge să creeze original chiar în spiritul poeziei moderne de valoare, iar nu în spiritul poeziei tradiționale, al poeziei moderne ratate, al canoanelor sau modelor generaționiste, care se va demoda mâine. Iată de ce o *conștiință a poeziei moderne de valoare* (conștiința critică a poeziei...) - pe care o dobândim mai cu seamă prin cultura poetică și teoretică - este de dorit. Nu poți trăi printre valori ignorându-le, fără a le înțelege spiritul și complexitatea. Tocmai această conștiință a valorilor îți deschide gândirea, te formează și te îndeamnă să tratezi poezia pe care o faci ca pe o mare artă, adică te îndeamnă să atingi nivelul de performanță al poeziei moderne, conceptul, spiritul ei. Și să mergi, prin propria gândire, mai departe. *Nu stingeți Duhul!* - a spus profetul -, *Duhul să nu-l stingeți!*

Iată poezia (lirică) modernă în câteva dintre imaginile pe care viziunea spirituală ni le oferă.

*Nu credeam să-nvăț a muri vreodată; Când
pătruns de sine însuși odihnea cel nepătruns;
Ah! organele-s sfărmate și maestrul e nebun;
De plânge Demiurgos, doar el își știe plânsu-și;
Calul de lut și câinele de humă;
Noaptea-ncuiată e, cu lacăt greu;
O stea era pe ceruri. In cer era târziu;
Eu nu sunt altceva/decât/o pată de sânge care
vorbește;
Tristețea mea aude nenăscuții câini/
pe nenăscuții oameni cum îi latră;
Și tare sunt singur,/Și n-am mai murit;
Aud materia plângând; Tu (...): copac, stea,
piatră!*

*Vin niște fuste; Veneai pe râu sau râu erai?
Femeia mea de Parma;
Singurătatea mea cu degetul pe trăgaci;
Visele mele s-au trezit cu cuțitul în spate;
Râsul tău: gureșe vrăbii/în apa neagră a
tristeții...
Gândirea mea atomică; Pe străzi înflorește
Demența;
Ziua mea împușcată în tâmpale;
Cu plecarea ta/eu am o Atlantida mai puțin.
Ieri a râs un ulm, o vară-ntreagă/O femeie a
iubit un deal.
Ea îmi livrează la domiciliu noul set de iluzii:
picioarele lungi și de piersică ce își desfac
piersica
printre cadavrele zilelor de până acum.*

5. Poezia ratată (pseudo-poezia)

Lucrăm într-o poezie, însă nu ne garantează nimeni că la capătul efortului nostru creator vom obține chiar poezia. De altfel, nici nu știm dacă cel care lucrează este chiar poetul, așadar purtătorul *gândirii poetice*, care prin definiție își atinge obiectivele.

Democrația actului scrierii, libertatea de a scrie pur și simplu, face ca alături de poeți să se manifeste și simplii autori, purtătorii *gândirii raționale*. Dintotdeauna au existat *poeți și pseudo-poeți, poezie de valoare și poezie ratată*.

Am vorbit până acum despre *poezie*. Și vom vorbi de aici înainte despre derapajele poeziei; dar și despre câteva dintre teoriile ce susțin aceste derapaje.

5.1. Poezia creată rațional - E.A. Poe

Poeții pot emite teorii interesante cu privire la ființa poeziei. Novalis, Baudelaire, Rimbaud, Valery, T.S. Eliot, Benn sunt câțiva dintre aceștia. Și tot ei pot fi autorii unor teorii stranii, în care poezia nu se recunoaște pe sine.

În conferința „Filosofia compoziției” (1848), publicată în volumul *Principiul poetic* (11), Poe ne dezvăluie tehnica sa inedită de creație. Astfel, aflăm că, încă înainte de a scrie poemul „Corbul”, adică înainte de a-l crea, pur și simplu, poetul a stabilit aproape toate elementele acestuia, și anume: *dimensiunea* (o sută de versuri), *tonul* cel mai potrivit (melancolic), un *refren* format dintr-un singur cuvânt (*nevermore*), *personajele* (doi tineri îndrăgostiți), „*personajul animal*” corbul, „*acțiunea*” și *locul* „*acțiunii*” (camera iubitelor), *vremea* („o noapte cu ploaie și vânt”), *gradarea discursului*, *momentul culminant*, *ritmul*, *metrul*, *lungimea versului* etc. Abia după *planificarea mentală* deliberată, precisă, matematică a tuturor acestor lucruri, parte formale, parte ideatice, poetul se apucă să își scrie poemul.

(continuare în pag. 15)

Cu această teorie vedem că Poe descompune actul creator în două momente, etape diferite: 1) Prima etapă este *proiectul mental al poemului* și el constă în stabilirea rațională a elementelor formale și vizionare din care poemul urmează să fie constituit. 2) A doua etapă este *execuția scripturală a proiectului*, așadar scrierea poemului. În acest fel, elaborarea poemului înaintea „pas cu pas spre forma definitivă, cu precizia și consecvența rigidă a unei probleme de matematică” (*Filozofia compoziției*, 11, p. 36).

Pentru Poe, a crea înseamnă a *trece în execuție un proiect de poem*. Dar problema este că nici un poet nu poate avea *dinaintea* actului scrierii, care este actul creator propriu-zis, proiectul minuțios detaliat al poemului, al conținutului și formei sale, proiectul calculat la rece, lucid, matematic, așa cum are, de pildă, strungarul proiectul piesei pe care urmează să o execute.

Poetul nu poate să știe *dinainte* ceea ce abia urmează să spună. Actul de creație nu desfășoară elemente poetice pe care poetul ar putea să le planifice, ci este vulcanic, puternic vizionar și, ca atare, conținutul nu îi survine decât în momentul efectiv al creației, al scrierii. El se naște în același timp cu scrierea poemului.

Teoria compoziției poemului elaborată de Poe, care face din poet un inginer (care ar poseda conținutul poeziei înainte de producerea lui) și un strungar literar (capabil să lucreze în marginea unui proiect minuțios de poem), este o utopie. Poetul nici nu *proiectează* în mod minuțios conținutul unui poem, nici nu *execută* un proiect de poem, pentru că aceste două momente (proiect și execuție) nu aparțin, pur și simplu, actului de creație poetic.

După proiect lucrează însă gândirea lucidă, *de tip rațional*. Actul creator descris de Poe corespunde, de fapt, descrierii actului creator al *gândirii raționale*, pentru că ei îi este propriu să lucreze după proiect și la simpla comandă a voinței: astfel lucrează inginerul arhitect sau inginerul proiectant, să spunem. Poe îi cere de fapt poetului să își abandoneze gândirea poetică și să creeze poezie folosindu-se de tipul de gândire rațională... E absurd. Și pentru că o asemenea cerință este absurdă, cred mai degrabă că Poe se joacă puțin cu cititorii săi. Chiar prezentarea modului în care el pretinde că a creat poemul „Corbul” este mai degrabă o înscenare, iar noi va trebui să distingem clar între *poet* și *teoreticianul* care vrea să atragă atenția. Și să recunoaștem că producerea rațională a poemului pe care o propune E.A. Poe este doar o teorie care ține să fie spectaculoasă...

5.2. Perfecțiune și ratare

Știm că teoria lui Poe urmărește să obțină „*perfecțiunea supremă* a poemului în toate momentele sale” (*Filosofia compoziției*, 11, p. 41, s.a.). Un scop cât se poate de legitim în ordine estetică. Cine nu a visat la poemul „perfect”, la cartea care și-a lichidat poemele minore și, mai departe, la opera „perfectă”? *Lumea există pentru a împlini o carte*, s-a spus...

Dar problema este că poemul împlinit, „perfect” nu poate fi obținut prin gândirea de tip rațional, tocmai pentru că aceasta procesează rațional... Poemul (poezia) este opera (produsul) gândirii *poetice*, care creează, procesează informația *poetică, lirică și vizionară*. Gândirea poetică este singurul tip de gândire care poate naște orizonturi poetice. Schimbând sursa creatoare, Poe ratează, prin teoria sa, poemul și „perfecțiunea” lui.

Dacă Poe face din gândirea rațională, deci din gândirea *celor mulți*, gândire poetică, înseamnă că el *democratizează* actul creator, că acordă certificat de poet majorității, gândirii comune. Iată de ce teoria producerii raționale a sedus majoritatea, spiritele raționaliste și didactice, strungarii literelor.

În marginea poeziei raționale, poezia poate fi obținută în mod democratic de oricine, iar condiția de excepție a poetului, a aceluia care lucrează sub patronajul gândirii poetice, este spulberată... Poezia nu mai este acum opera poetilor, deci a excepției, a gândirii poetice, ci a gândirii raționale, a masei, a gândirii celor mulți, care trăiesc din iluzia că pot crea la standard poetic. De fapt, cea mai mare parte din poezia care se face astăzi pare să fie chiar opera gândirii didactic-raționaliste; sau opera gândirii scăpate de sub orice control... Dar pentru această stare de lucruri nu poate fi învinuit Poe, chiar dacă el a curtat și creditat, prin teoria compoziției raționale a poemului, gândirea rațională, comună.

Pe meleagurile noastre, gândirea rațional-democrată chiar a putut să spună că tot „românul s-a născut poet”... În acest chip s-au acordat, din buzunarele largi ale iluziei, capacități poetice tuturor, adică s-a descalificat excelența gândirii poetice în favoarea masei raționaliste creatoare... O idee care precede, în fond, colectivizarea poetică, poezia generaționistă.

Comunicat de presă

Asociația Culturală ADSUM și Revista ZIP, organizează prima ediție a Concursului de Poezie în Limba Română „Îngerul Blond”. Premiile concursului vor fi în bani și obiecte, având o valoare totală de 8000 RON.

Concursul se adresează tuturor vorbitorilor de limba română care au împlinit vârsta de 16 ani până la data de 15 februarie 2010. Concursul este organizat pentru a marca Ziua Internațională a Poeziei (21 martie), dar și ca un omagiu adus poetului Nichita Stănescu (născut în data de 31 martie) și are ca scop dezvoltarea sensibilității estetice și valorificarea potențialului creativ al participanților, în condițiile unei depline libertăți de creație.

Tema și forma poeziei sunt la libera alegere a participanților, singurele condiții fiind ca textul să se încadreze în genul „poezie”, să fie corect redactat în limba română și să nu depășească 2500 de caractere fără spații. Toate creațiile eligibile vor fi analizate de un juriu format din 7 (șapte) membri, câștigătorii concursului fiind desemnați în funcție de punctajul acordat de juriu.

Înscrierea în concurs se va desfășura în perioada 15 februarie – 15 martie 2010, câștigătorii urmând a fi desemnați la data de 21 martie 2010, în cadrul evenimentului „Frunză verde de albastru” organizat de Asociația ADSUM în parteneriat cu Biblioteca Națională a României.

Pentru regulament și înscrieri, accesați pagina web a Revistei ZIP: <http://revista.asociațiaadsum.ro/concurs>.

In Memoriam

Grigore VIERU

Cuvântul Mamă

Pruncii îl zuruie.
Bătrânii îl visează.
Bolnavii îl șoptesc.
Mușii îl gândesc.
Fricoșii îl strigă.
Orfanii îl lacrimă.
Răniții îl cheamă.
Iar ceilalți îl uită.
O, Mamă! O, Mamă!

Făptura Mamei

Ușoară, maică, ușoară,
C-ai putea să mergi călcând
Pe semințele ce zboară
Între ceruri și pământ.
În priviri c-un fel de teamă,
Fericită totuși ești
Iarba știe cum te cheamă,
Steaua știe ce gândești.

Buzele Mamei

Iar buzele tale sunt, mamă,
O rană tăcută mereu,
Mereu presurată cu țărână
Mormântului tatălui meu.
O, buzele ce sărutară
Al tatei mormânt
Mai mult ca pre dânsul,
Pre tata, -n
Puținii lui ani pre pământ.
Acuma când nu te poți, mamă,
De sarea din șale pleca,
Cine ridică mormântul
Spre gura uscată a ta?!

CyberPoems

Ziua ca o ninsoare

ziua se lasă ca o ninsoare
îmi vine să mușc de drag din nepoțelul meu
de o lună

am de ce să trăiesc de ce să mor
am cui lăsa averea mea
câștig tot mai puțin dar pierd mai rar
merit de la viață măcar un troc de flori mirifice
cu miliarde de tare
precum avioane prăbușite pe suflete
niște zei în altare de păsări

Apa botezului

așez lângă marea tăcută amurgul
cuvinte de laudă nu mai (re)citesc
seduc mințile trecătoarelor trupuri
iar frumoșii mei zei de circumstanță
îmi predică tainica lege a osânditului
țărături de-a dreapta se întrupează
în neliniști private
alături îmi aștern sufletul
logodit cu privighetorile
abia atingând apa botezului

Plânset castaniu

timpul umblă cu umerii goi
strecurând pe sub streșini șoapte de femeie
rădăcini de nori își ascut mirosul
de abur din noua poveste
un nebun indecent trece pe drum
nedumerit privindu-și degetele
sufletul meu caută gâlceavă
în vârful peniței adormite pe coada ultimei litere
dar mai bine o dau într-un plânset
castaniu

Ecuatii mirate

sufletul meu zdruncină ecuații mirate
rămase aiurea
prin manuscrise celebre

geometria ochilor
acoperă centimetru cu centimetru
masa de aer pustiu din sufletul meu

cicloidale întinderi albastre
palma mea cu biserici albe
se agață sublim de întoarcerile mele

totul se petrece precum
sunt aici cum am fost și atunci
printre stânci colțuroase ca și cum nu eram
nici atunci
nici acum

Am văzut

am văzut orașe orașe
pe pământ
sub pământ

am văzut ciuturi ciuturi
gând în gând
gând la gând

sunt mulți oameni prezenți în întinderea
spațioaselor drumuri de ieri

gândul meu rățăcește pretutindeni
fără să se oprească nicăieri

am văzut oameni oameni
și nimeni prin cărți
și păsări împușcate

ce singur am fost chiar dac-am fost iubit
ce singur mai sunt chiar dacă sunt iubit

Apollo

CATRENE

de OMAR KHAYYAM

XIX

Toți idoli pe care atât i-am adorat
Mi-au sângerat credință cu răni ce nu se vindec.
Mi-au îneecat tristetea în vinul parfumat
Și mi-au vândut la urmă renumele pe-un cântec.

XX

Mă dojeniti că vesnic sunt beat. Ei bine, sunt!
Necredincios mă faceti. Si ce dacă-i așa?
Puteți orice să spuneți pe socoteala mea.
Îmi aparțin. Pricepeți? Și sunt ceea ce sunt!

XXI

Spuneți-mi, ce-i mai bine? Să mergi într-o tavernă,
Sau să te tângui zilnic cu sufletul pustiu,
Îngenunchind în templu? Dar eu nu vreau să știu
De-Alah și altă viață, căci stingerea-i eternă.

XXII

Nu judeca pe nimeni, ci cată să-nțelegi.
Eu beau, dar amintește-ți că ai și tu păcate.
De vrei s-ajungi la pace și la seninătate,
Apleacă-te asupra durerii lumii-ntregi.

XXIII

E-april. Plutește-n aer o vrajă de nespus.
Se nasc din nou speranțe și-ndemnuri de a fi.
Fiece floare albă e mâna lui Moisi
Și-n fiecare briză respiră, blând, Isus.

XXIV

Acest vas fu odată un biet îndrăgostit
Gemând de nepăsarea unei femei frumoase.
Iar toarta era bratul ce mângâia mahnit
Suavul gât cu-atingeri ușoare, de mătase.

XXV

Noi nu vom ști vreodată ce ne așteapta mâine.
Tu bucură-te astăzi! Atâta îți rămâne.
Ia cupa și te-așează sub luna de cleștar,
Căci mâine poate luna te va căta-n zadar.

XXVI

Tu vezi doar aparențe. Un val ascunde firea.
Tu știi de mult aceasta. Dar inima firavă,
Tot vrea să mai iubească. Căci ni s-a dat iubirea
Așa cum unor plante le-a dat Alah otravă.

XXVII

Coranul, cartea sfântă, citim-l câteodată.
Dar cine se desfată din el în orice ceas?
Pe cupa plină însă o maximă-i gravată
Pe care zi si noapte o soarbem cu nesaț.

XXVIII

Ni-i vinul și prieten și aur și noroc.
De cer nu ne e frică, nu-i cerem îndurare.
Căci suflete și inimi și cupe și ulcioare
N-au teamă de țărână, de apă și de foc.

XXIX

Cât de sărac e-acela ce nu poate să spună:
"Sunt beat mereu de vinul cel tare al iubirii".
Cum poate el să simtă în zori uimirea firii
Și noaptea vraja sfântă a clarului de lună?

XXX

Nimic nu mai m-atrage. Dă-mi vin! În astă seară
Cea mai frumoasă roză din lume-i gura ta.
Dă-mi vin! Să strălucească aprins la fel ca ea!
Căința mea să fie ca bucla ta, ușoară...

XXXI

Trăiesc iar anii tineri. Aprinsul tămâios
În flăcări să mă ardă, căci, iată, vine ceața.
Vin! Nu importă care. Nu sunt pretențios.
Pe cel mai bun găsi-l-voi la fel de amar ca viața.

XXXII

Am întrebat Savantul și-am întrebat și Sfântul,
Sperând c-au să mă-nvete suprema-nțelepciune.
Și după-atâta râvnă atât se poate spune:
Că am venit ca apa și-o să plecăm ca vântul.

XXXIII

De ce incertul mâine te tulbură mereu?
Căci nu stă în putere să-i schimbi de astăzi fața.
Trăiește-adânc prezentul! Iar mâini? Nici Dumnezeu
Nu ar putea să-ți spună ce taină-ascunde ceața.

XXXIV

Dincolo de pământ și infinit
Cătam să aflu cerul unde vine.
Și-un glas solemn atunci s-a auzit:
"Și cerul și infernul sunt în tine".

XXXV

Cel ce-a cules în viață al cunoștinței Măr
Pe-adevăratea Cale purta-va pașii săi.
Numai acela știe că azi e ca și ieri
Și mâini va fi asemeni cu Ziua cea Dintăi.

XXXVI

Acum din fericire doar numele persistă.
Iar cel mai vechi prieten tot vinul nou rămâne.
Mângâie cupa plină. E singurul tău bine
În ora asta goală, în ora asta tristă

JEUX FLORAUX DES PYRENEES

34ème Concours littéraire international 2010

Le concours est ouvert à tous les poètes et à tous ceux et celles qui aiment l'écriture et la beauté des mots. Prenez votre plume et participez.

Catégorie 1: poésie classique (toutes formes acceptées) prix « Lucile Imbert » - offert par Josette Granier – Castres (81)

Catégorie 2: poésie néo-classique prix offert par Mme Ginette Fioré-Florens – Brignolles (84)

Catégorie 3: poésie libre prix offert par la Municipalité de Montferrier-le-Lez (34)

Catégorie 4: Haïkus (5 par page)

Catégorie 5: Nouvelles (attention une nouvelle est une histoire courte pour être lue d'une seule traite. Elle raconte une histoire de quelqu'un ou un événement qui affecte le héros .Sa conclusion doit déboucher sur le mystère (ce n'est pas un simple récit) – 4 pages maximum prix offert par Mme Fernande Bertrand – Toulouse (31)

Catégorie 6: prix du conte pour enfants (4 pages maxi) prix «Adelin Moulis» offert par Simone Pons - Verniolle (09)

Catégorie 7: langues régionales; occitan - catalan - provençal - poèmes - récits - joindre la traduction

Catégorie 8: Jeunes poètes (scolaires et individuels) - âge: moins de 18 ans (nous acceptons aussi les textes (poésie-nouvelles) en Espagnol – catalan - provençal)

Catégorie 9: Dis-moi dix mots dans tous les sens (poésie – récit – jeux ...) Les dix mots 2010 ne sont plus liés à la « semaine de la langue française ». Manifestation supprimée. Ils auront lieu toute l'année / Pour 2010 voici ces 10 mots:

Baladeur - cheval de Troie - crescendo-escagasser - galère - mentor - mobile - remueméninges - variante - zapper.

Catégorie 10-Prix «Troubadour des Pyrénées»

Poème (s) ne dépassant pas 12 vers ou 12 lignes – poésie classique ou libre, ou neo-classique.

Sujet imposé: Dans le sillage des Troubadours d'antan. Le mot Troubadour nous ramène au temps médiéval de la joie de vivre, du printemps éternel, des fleurs épanouies, des jolis mois de mai....Tel Raymond de Miraval, pauvre chevalier du Comté de Toulouse, qui chante un art d'aimer et l'amour-amitié:

«...Il me plaît de chanter et d'être aimable puisque l'air est doux et le temps gai et que par les vergers et par les haies, j'entends gazouillis et bruissements des oisillons qui se serrent»...

Le poème primé sera imprimé sous forme de carte postale en 50 exemplaires. De plus, son auteur se verra décerner un diplôme spécial de « Troubadour des Pyrénées » pour 2010

Mêmes conditions de présentation et droits que les autres catégories.

EXCLUSIVITE DES JEUX FLORAUX DES PYRENEES

Une Reine et un Prince des poètes seront choisis par le Jury parmi les meilleurs envois. Un diplôme spécial leur sera décerné.

REGLEMENT

Aucun thème n'est imposé sauf pour le prix « Troubadour des Pyrénées ». Chaque œuvre, devra être dactylographiée ou écrite à la main très lisiblement, et sera impérativement inédite, non primée dans un autre concours, non signée, et présentée en 4 exemplaires.

Noter, en haut et à droite, la catégorie choisie
L'anonymat sera établi par le secrétariat.

Les œuvres ne seront pas rendues.

Le dossier comportera :

1) droits de participation :

5€ pour 2 poèmes dans une même catégorie - ou 1 nouvelle ou 1 conte pour enfant

2) 1 fiche avec: nom, prénom, adresse du candidat - téléphone - e.mail

- titres des œuvres

- les textes en 4 exemplaires

- le règlement par chèque libellé au nom de: « Association culturelle »

CCP 3751-98 R Toulouse - ou, pour l'étranger: billet en euros + Pour la France: 2 enveloppes affranchies au tarif en vigueur à l'adresse du candidat +Pour l'étranger: 2 enveloppes libellées à l'adresse du candidat + 1 billet de 5€ (pour l'affranchissement postal)

Jeunes poètes (- de 18 ans)

- même dossier que ci-dessus - ajouter l'âge

Pas de droits de participation, mais joindre fiche et les 2 enveloppes timbrées.

PRIX ET DIPLOMES

La remise des prix s'effectuera uniquement par voie postale. Les prix seront remplacés par leur valeur en chèque + diplômes. Des diplômes d'encouragement seront aussi décernés.

Le Palmarès sera expédié à tous les participants. Si vous le pouvez, affranchissez votre envoi avec des timbres philatéliques qui seront donnés à une Association caritative. - merci.

Les décisions du jury sont sans appel. Les textes ne seront pas rendus.

La publication d'une Anthologie des premiers prix est prévue. Les conditions seront jointes au Palmarès. **Dossier à envoyer avant le 15 juin 2010.**

Adresse: Mme Arlette HOMS-CHABBERT

34ème concours littéraire

54 rue Maurice Ravel

81100 CASTRES

e-mail: arlettehoms@yahoo.fr - tel: 05 63 59 96 89

Laurențiu PASCAL

Treaptă

În cutia pasului meu
 somnoros se înconvoaie
 lumina
 de o coapsă sub așternut se
 înconvoaie
 o sorb,
 din două zâmbete
 parcă și ea
 alunecare în veșmântul de
 gară
 cât o cutie întreagă
 d aici până în urmă doar eu
 și apă în talpă
 într-un copil cu aripi mai mari

Aripa stângă

De-i foame pentru urmă
 să râd în gura lumii
 cu haina șifonată de un albastru
 sigur
 de-i farfuria goală
 nici gând să asfințesc
 în cubul ăsta care
 acut își sfarmă colțuri

Aripa dreaptă

peste umăr arunc hârlețul
 la mijloc de gând plantez
 poate târziu
 în toamnă, în palmă
 a ta sau a ta
 să cadă a fruct

Fereastră

Când
 Va trece umbra peste soare
 Îmi pun cămașa cu simțuri
 Așa
 Din doi în trei a cloșcă
 Pășind pe vârfuri
 Pășind pe o ață
 Numită viață

Terasa cu sufluri

Suflecat de tăcere
 e treacă aici
 acolo-i oglinda
 puțin zgomot în piele
 bag mâna în buzunar
 așa să mă scot
 fără seamă
 pe cel de ieri
 l-am pierdut

Ramura din ramură

Căscam
 bicicleta avea trei roți
 și mama mai bătrână cu trei
 frunze
 uitase cu vergeaua prin palmă
 căscam
 cu mâna de cerneală
 și buchia în gât
 și gândul la maidane
 căscam
 cu noaptea mult mai lungă
 aveam sărutul
 pe o mână de femeie
 tiptil veni bătrânul
 povață de vergea
 e timpul, e timpul
 să pui și mâna la gură

Petre RĂU

Oglinda lui Eminescu (2)

Marea, cu valurile ei, întruchipează un izvor de nemărginită oglindire, mai cu seamă sub influența razelor luminoase ale astrului nopții – luna. O lume întreagă este reflectată până în imaginările ei adâncuri: *“Adâncă mare sub a lunei față, / Înseninată de-a ei blondă rază, / O lume-ntreagă-n fundul ei visează / Și stele poartă pe oglinda-i creață.”* (Adâncă mare - 1873). Undele mării participă la imaginea cosmică reflectată în mintea umană căreia nu i se dezvăluie toate tainele universului: *“Oricâte stele ard în înălțime, / Oricâte unde-aruncă-n față-i marea: / Cu-a lor lumină și cu scânteierea / Ce-or fi-nsemnând, ce vor - nu știe nime.”* (Oricâte stele...).

Reflectarea prin raze poate transpune sublim murmure și gânduri, dureri și mângâieri: *“Iar râul suspină de blânda-i durere / Poetic murmur / Pe-oglanda-i de unde răsfărânge-n tăcere / Fantastic purpur.”* (O călărire în zori).

Valurile dețin și ele proprietăți magice de a reflecta ceea ce este aproape. Dumbra de pe mal devine, în poemul *“Frumoasă-i”* (1866), chiar obiectul reflectat: *“Dumbra cea verde pe mal / s-oglandă în umedul val”*.

În amurgurile liniștite luna răsare permanent și se reflectă dintotdeauna în apă. La acest eveniment diurn, de umbre și lumini magice, participă întreaga imagine a lumii de deasupra prin oglindire. Vibrația apei este urmată de una simetrică a imaginii reflectate: *“Să fie sara-n asfințit / Și noaptea să înceapă; / Răsaie luna liniștit / Și tremurând din apă.”* (Să fie sara-n asfințit - 1882).

Stelele sunt privite adesea ca niște semne divine, mereu aproape, lângă noi, pe suprafața limpede și netedă. Luciul apei scufundă până în adâncuri imaginea refractată: *“O stea din cer albastru / Trecu a ei icoană / Din fața apei plană / În fundul diafan...”* (Lectură).

În *“cuibarul rotit de ape”*, mai degrabă din undele apelor liniștite decât de pe cer, luna veghează în permanență: *“Și sărind în bulgări fluizi pe pietrișul din răstoace, / În cuibar rotit de ape peste cari luna zace.”* (Călin nebunul).

În *“Înger și demon”* (1873), plenitudinea umbrei este asociată cu reflectarea. *“Umbra”* poate oglindi la rândul ei, ca o *“apă lină”* sau o *“marmură curată”*. Viziunea umbrei este restituită în totalitatea ei, cu mult

mai expresivă decât obiectul însuși. Eroina din poem, o întruchipare de înger, apare în limpedea oglandă a apei prin reflectarea umbrei: *“Pe un mur înalt și rece de o marmură curată, / Albă ca zăpada iernii, lucie ca apa lină, / Se răsfărânge ca-n oglandă a copilei umbră plină - / Umbra ei, ce ca și dânsa stă în rugăngenuncheată”*. În acest poem întâlnim o primă referire la marmură ca la un material pur, nu rece și nici respingător așa cum îl va vedea poetul în ultimii săi ani de creație.

După anul 1877, obosit și dezamăgit de loviturile vieții și de neînțelegerea societății contemporane lui, Eminescu edifică armonii poetice noi, de mari adâncimi, dar din ce în ce mai triste și mai pline de renunțare. Poetul devine mai complex, decepțiile din dragoste îl copleșesc și îl marchează pentru totdeauna. *“Cum s-ar putea reda portretul umbrei și al timpului neisprăvit?”* se întreabă Tudor Arghezi la evocarea unui portret al poetului. Și tot el adaugă: *“Câteva reflexe e tot ce se poate aduna pe oglanda unei lentile”*. În această ultimă perioadă a creației eminesciene se petrece o concentrare a imaginii, o stilizare și o accentuare de noi contururi. Luminile încep să se stingă iar culorile încep să pălească. Apar pe rând *“oceanul cel de gheață”* (De câte ori, iubito...), *“bolta alburie”* sau *“luna cea galbenă - o pată”* nu mai au strălucirea de altădată, timpul se îndreaptă spre înapoi prefigurând neliniștea și conștiința finalului: *“Iar timpul crește-n urma mea... mă-ntunec!”* (Trecut-au anii...). Toamna metaforică este un anotimp al sfârșitului și apare mai des: *“O toamnă care întârzie / Pe-un istovit și trist izvor”* (Te duci...). Marmura slujește acum ca termen frecvent utilizat pentru sugerarea frumuseții înghețate, fantomatice parcă: *“Și când răsaie nainte-mi ca marmura de clară...”* (Nu mă înțelegi), *“Din încrețirea lungii rochii / Răsaie ca marmora în loc”* (Atât de fragedă), *“Din valurile vremii, iubita mea, răsaie / Cu brațele de marmur...”* (Din valurile vremii...), *“...chip de marmură frumos”* (Te duci).

(continuare în pag. 22)

Marmura apare din ce în ce mai des cu atributele ei de material - rece, friguroasă, de gheață - sugerând o atmosferă specifică poeziei de renunțare sau tragică evocare a dragostei stinse: "O, vino iar! Cuvinte dulci inspiră-mi, / Privirea ta asupra mea se plece, / Sub raza ei mă lasă a petrece / Și cânturi nouă smulge tu din liră-mi" (Sonete).

Gheața are și ea proprietăți de oglindire, chiar dacă sugerează acest lucru doar prin relieful similitudinii: "Colinde, colinde! / E vremea colindelor, / Căci gheața se-ntinde / Asemeni oglinzilor" (Colinde, colinde).

În basmul liric "Călin" împlinirea dragostei se manifestă pregnant în chipul fetei. Nunta se pecetluiește și se petrece solemnă la marginea lacului, peste care luna se răsfrânge ca în izvorul apelor primordiale: "în cuiabar rotind de ape, peste care luna zace". Poemul de inspirație folclorică se încheie într-o sinteză a peisajului eminescian caracteristic primei perioade de creație erotică. Întinericul tainic și strălucitor al pădurii de argint, lucirile apei și lunii, florile albastre, văzduhul tămâiat, toate aceste elemente converg spre a crea cadrul vrăjit al dragostei împlinite între fata de împărat și Zburător. În "Gazelul" de început al poemului "Călin - file din poveste" imaginea iubitei devine mai frumoasă dacă este contemplată într-o oglindă: "E iubitul care vine / De mijloc să te cuprindă / Și în fața ta frumoasă / O să ție o oglindă, / Să te vezi pe tine însăși / Visătoare, surâzândă". Oglinda poate reflecta și imagini mai puțin plăcute, dar care trebuie neapărat descoperite pentru a te vedea pe tine însuși: "Ea a doua zi se miră cum de firele sunt rupte, / Și-n oglind-ale ei buze vede vinete și supte". Un perete de oglinzi poate împlini visul de iubire al unei frumoase prințese: "Vis frumos avut-am noaptea. A venit un zburător / Și strângându-l tare-n brațe, era mai ca să-l omor... / Și de-aceea când mă caut în perețele de-oglinzi, / Singurică-n cămăruță brațe albe eu întinz..."

"Scrisoarea I" (1881) îl prezintă pe poet într-o perspectivă cosmică în care se mișcă cu o nespusă liniște și stăpânire în diferite ipostaze. Mai întâi se plasează în obișnuita încă din tinerețe perspectivă lunară, identificându-se cu raza propriei vederi cu raza lunii, sau folosindu-se de aceasta ca de un reflector cu care pătrunde în viața oamenilor de pe pământ, surprinzându-i în ocupații care caracterizează câteva tipuri umane, fundamentale: parazitul elegant care își caută în oglindă înfrumusețarea chipului nesuferit de lumea din jurul său ("Unul caută-n oglindă de-și buclează al său păr,..."), apoi înțeleptul sau istoricul ("Altul caută în lume și în vreme adevăr"), neguțătorul, și, în sfârșit, dascălul, savantul, astronomul, un erou a cărui soartă este deplănsă.

În medii omogene și izotrope, lumina se propagă în linie dreaptă. De aceea e nevoie de un cer senin și de liniștea absolută a nopții prin care transpare raza lunii. Geneza lumii e un nou prilej de ridicare a eului poetic în amănunțimea perspectivă cosmică. Există uluitoare sugestii sonore de mișcare a sferelor: tristețea infinită a sfârșitului, colorat aproape

omenește, descrierea dispariției luminii, căderea astrelor din ritmul universal.

Oglindirea poate avea însă un sens mai extins. Ecolul, de pildă, poate fi considerat uneori drept o oglindire a sunetului, iar melodiile pot fi asemuite cu niște tonuri ordonate de-a lungul dimensiunii unice a timpului. Martin Gardner (în opera citată mai sus), dar și mulți alții, au oferit numeroase demonstrații și exemple detaliate în care arta, în general, în particular și literatura, reflectă construcții la baza cărora se află fenomenul de oglindire.

Târziu, în ultimele clipe ale creației artistice, Eminescu revine asupra oglinzii ca obiect uzual care reflectă, asemeni ochiului uman, aproape până la absorbție totală, frumusețea desăvârșită a iubitei: "De-al tău trup el se pătrunde, / Ca oglinda îl alege - / Ce privești zâmbind în unde? / Ești frumoasă, se-nțelege" (Lasă-ți lumea - 1883).

Reflectările în oglindă sunt atât de puternic integrate în viața noastră de toate zilele, încât avem impresia că le cunoaștem și le înțelegem complet. Cu toate acestea, numeroși oameni nu mai știu ce să răspundă când sunt întrebați: "De ce inversează o oglindă stânga cu dreapta, dar nu și susul cu josul?". O astfel de întrebare stârnește cu atât mai multă confuzie, cu cât este ușor să construim oglinzi care, așa cum s-a mai precizat, să nu inverseze stânga cu dreapta. Platon, în "Timeu", și Lucrețiu, în "Despre natura lucrurilor", descriu o astfel de oglindă confecționată dintr-un dreptunghi de metal lustruit, căruia i s-a dat o formă ușor concavă. Dacă vă uitați într-o astfel de oglindă, vă veți vedea fața, așa cum o văd ceilalți. Oglindirea unei pagini tipărite poate fi citită, într-o astfel de oglindă, fără dificultate.

La întrebarea de mai sus se poate răspunde oarecum pe baza razelor luminoase și a principiilor optice. Simplul fapt că putem distinge dreapta noastră de stânga noastră implică o asimetrie a sistemului perceptiv, cum a remarcat Ernst Mach în 1900. Suntem, astfel, până la un punct, o minte asimetrică sălășluind într-un corp cu simetrie bilaterală. Eminescu surprinde clar asemenea detalii în poezia care avea să-i înlocuiască sublim mai târziu numele său propriu, "Lucafărul": "Și din oglindă luminiș / Pe trupu-i se revarsă, / Pe ochii mari, bățând închiși / Pe fața ei întoarsă". Acest poem de simbolistică mitologică și filozofică este atât o dramă a renunțării la dragoste, cât și una a cunoașterii. El tinde la explicarea sorții nefericite a geniului în lumea sa contemporană, înfățișat în forma atât de familiară lui Eminescu, aceea a basmului. Concluzie a vieții și gândirii eminesciene, poemul e cu atât mai tragic, cu cât realizează răsturnarea ierarhiei valorilor din opera tinereții. În acest poem oglinda participă la întregirea a două lumi diferite, oferind șansa unei iluzorii apropieri între ele: "Ea îl privea cu un surâs, / El tremura-n oglindă, / Căci o urma adânc în vis / De suflet să se prindă".

Mistuit de o arzătoare iubire pentru o "prea-frumoasă fată" de împărat, "Lucafărul", în ciuda deosebirii de natură dintre ei, pătrunde prin întrupări

(continuare în pag. 23)

(urmare din pag. 22)

sucsesive în viața și sufletul ființei pământene, iar fenomenul se petrece prin intermediul oglinzii și ogliindirii.

Comentând acest poem-oglină, George Călinescu, în "Studii eminesciene - 75 de ani de la moartea poetului", publicat în anul 1965 de Editura pentru Literatură, spunea: "Cele patru strofe care zugrăvesc cum cel menit să fie pură oglindă lumii contemplă pe fata de împărat în oglindă, sunt prilej nu numai de a observa o măiestrită tranziție de la static la dinamic, dar și de a întrevădea într-acest ansamblu de fantastic adevărul viziunii plastice".

Hyperion e readus la o realitate pustie a existenței lui în finalul poemului, explicând această cunoaștere a deosebirii celor două lumi ogliindite: "Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece".

Oglinda poate fi folosită și la măsurarea urâteniei, dezamăgirii, nefericirii. E de ajuns să te privești într-o oglindă atunci când simți aceste stări: "Când îți trec prin minte acestea, copilă, / Te uiți în oglindă și îți plângi de milă;" (Viața).

Nu mai puțin adevărat este și faptul că oglinda reprezintă obiectul în fața căruia s-au scos de-a lungul timpului cele mai multe suspine. Ea este martora multor vise care se petrec adeseori chiar în fața ei: "Ci tânăra speranță în haină de mister / Arată-n lume-oglinde-i cea plină de visări!" (Lumina). "Oglinda-ți spune farmecul cum trece", ne spune Shakespeare într-un sonet. Indiferent de metamorfoza lucrurilor și a oamenilor, oglinda este același rece și neiertător obiect care ne "spune" cum arătăm în realitate, în fața celorlalți.

Dacă lumea pare doar a se transforma, în trecerea ei se opune oglinda, cea care reflectă totdeauna realitatea ca o făclie ce ne însoțește permanent în curgerea noastră: "Oricât se schimbă lumea, de scade ori de crește, / În dreapta-vă oglinde de-a pururi se găsește: / Căci lumea pare numai a curge trecătoare / Toate sunt coji durerii celei nepieritoare" (Ca o făclie).

Ochii femeii iubite pot reflecta întreaga viață. În ei se regăsesc liniștea deplină și fericirea absolută: "Părea c-așteaptă s-o cuprind în brață / Și fața mea cu mâinile s-o ieie / Ca să mă pierd în ochii-i de femeie. / Citind în ei întreaga mea viață" (Părea c-așteaptă...).

Realitățile pot apărea uneori întoarse pe dos. Luna, deși are ca izvorul veșnic întunericul, nu răsare totdeauna pe cer, ci își face apariția direct din ape, prin ogliindire, inundând totul cu lumină și multiplicând la infinit undele în care se revarsă: "Deodată luna-ncepe din ape să răsaie / Și pân' la mal durează o cale de văpaie. / Pe-o repede-nmiire de unde o așterne / Ea, fiica cea de aur a negurei eterne" (Sarmis).

Același minunat astru are proprietăți magice de a aluneca neobservat, putând deveni chiar cadoul minunat ce poate fi oferit iubitei: "Cum nu sunt ca ea, / Ca să mă strecor, / Drept oglinde ta / Să cobor!" (Ochiul tău iubit). Tot luna poate fi și o oglindă a marilor suprafețe terestre. Lanurile bogate pot fi văzute direct pe suprafața astrului. Iată o inversare de roluri între lună și lac, acesta din urmă având și funcția de acompaniament sonor: "Și verzile lanuri se leagănă-n lună, / Și lacuri cadenta cântărilor sună" (Diamantul nordului - Capriccio).

O frunte gânditoare poate fi privită metaforic, ca o mare oglindă a lumilor senine și virtuale: "Și-n fruntea mea, oglindă a lumilor senine, / Aveam gândiri de preot și-aveam puteri de regi" (Cum universu-n stele...). Despre toate aceste inversiuni George Călinescu afirma la un moment dat: "...puterea de a ogliindi prezentul în vis, făcând din el un cer întors și fără fund, este enormă și împiedică pașii tereștri. Eminescu era un lunatec sublim, în sufletul căruia visele creșteau ca nalba, acoperind și colorând priveliștea orizontală...".

Din punct de vedere fizic o imagine se numește reală, atunci când ea se obține din intersecția razelor de lumină, și virtuală, dacă se obține din intersecția prelungirilor acestor raze. Lumea poate fi transpusă printr-o proiecție de pe zăpadă direct pe cer, acesta din urmă având și el proprietatea de a răstrânge și zugrăvi umbre, culori și mișcări de tot felul. În "Călin nebunul" poetul reușește să reflecte realitatea în acest mod, ca printr-o proiecție pe un gigantic și tulburător ecran: "Luna iese dintre codri, noaptea toată stă s-o vadă, / Zugrăvește umbre negre peste giulgiuri de zăpadă / Și mereu ea le lungește și suind pe cer le mută, / Parcă fața-i cuvioasă e cu ceară învăscută".

Pentru Eminescu, lumea este un spectacol miraculos, în care spațiul și timpul capătă o puternică coloratură afectivă. Universul ne apare sub cele mai stranii înfățișări, de aceea poetul ni-l relevăză adesea ca pe un joc etern de lumini și umbre, o imensă oglindă în care fiecare dintre noi ne putem regăsi în întregime ori de câte ori dorim să ne privim în ea.

Eminescu se apără de acuzațiile de a fi străin în țara sa apelând la o metaforă din care nu lipsește oglinda: "...eu nu mă supăr deloc de modul cum se reflectă persoana mea în ochii d-tale, căci de la așa oglindă nici nu mă pot aștepta la alt reflex. Dar acest reflex nu schimbă de loc realitatea; el nu mă oprește de-a fi dintr-o familie nu numai română, ci și nobilă neam de neamul ei - încât vă asigur că între strămoșii din țara de sus a Moldovei, de cari nu mi-e rușine să vorbesc, s-or fi aflat poate țărani liberi, dar... păzitori de temniță măcar nici unul" (G.Călinescu - Viața lui M. Eminescu). În "Eminescu și eternitatea discursului liric" Romul Munteanu spune: "Eminescu este (...), un poet al privirii. Dar între el și «lumea de piatră» apar tot felul de obstacole care opacizează «oglinzile lumii». Când între eul receptor al scriitorului și «bolta lumii» nu se interpun nici un fel de obstacole ale privirii ca «munți de neguri», «neguri de argint», «gene de nor», «Însetata lor viață prin ceață», Eminescu devine un poet al privirii neiertătoare. Când poetul vede visul ce se destramă, realitatea apare oribilă și necesitatea voalării elementelor referențiale, ostile visului luminos, se împlinește cu ajutorul poeziei".

Prin întreaga sa operă poetică, cât și prin tulburătoarea sa viață, Eminescu ne-a fost, ne este și ne va rămâne o veșnică și luminoasă oglindă.

POEME SELECTATE DE PE
CENACLUL ONLINE "NODURI ȘI SEMNE"
(www.cenaclu.inforapart.ro)

Dorin SPIRIDONESCU

Împărțeață egală

am împărțit toamna
pe din două.
tu ai luat strugurii
cu boaba dulce și brumată,
ai luat
și gutuile
pe care le-ai pus în ferestre,
ai luat apoi
șirurile lungi de cocori,
pe care le-ai pus mai spre sud.
mie mi-ai dat ploile reci,
și frunzele moarte,
și simfoniile ciorilor răgușite,
din parcurile goale.
eu am privit un pic nelămurit,
dar tu,
ca de obicei,
m-ai convins
cât de egală
a fost împărțeața.

Emilia SIMION

Când ai plecat

Întotdeauna am avut nevoie de timp
pentru mine
Niodata nu m-am gândit că am nevoie de
tine atunci când plâng
Și zilele se simt ca anii când sunt singură
Și patul unde ai stat
Este făcut pe partea ta.

Când ai plecat,
Bucățile din inima mea ți-au dus lipsa
Când ai plecat,
Fata pe care o știam lipsește și ea
Când ai plecat,
Toate cuvintele de care aveam nevoie
să le aud au dispărut
Îmi lipsești!

Noi am fost făcuți unul pentru celălalt
Aici și pentru totdeauna
Știu că așa este!
Tot ce am vrut a fost ca tu să știi
În tot ceea ce fac îmi pun inima și sufletul
Deabia mai pot să respir, am nevoie să fii
aici cu mine.

Șerban STĂNESCU

Noapte de vară

Mi-e frig și mi-e ceață
și gheață
amară dulceată
în cușca asta de gheață.

Închid ochii și raze-aurii de lumină
îmi curg. Las-o, te rog! Las-o să vină,
prin vene, prin trup... și curgerea lină,
să-mi fie ora de cină.

Prin pleoape-mi răzbate-n afară
în moartea-nghețată ce cară
fragmente de timp care zboară
ca fluturi prin ceață, prin gheață,
prin seară,
un Paganini dintr-o vioară,
și-o noapte cu stele coboară,
cu flori, cu parfumuri și greieri și vară.

Sanda GURIȚĂ

Poem 1

Când noaptea mănâncă
Din trupuri
Zac cu sufletul spânzurat
În degete.
Nu mai văd decât
Atingerea,
Nu mai simt decât disperarea gestului
Aninat
De frica de a te pierde,
De o frică abjectă,
Care mi se încurcă
În plete,
În gest,
În mirosul acela al tău
De bărbat,
De pământ
Senzual
Greu
Ca o altă moarte

PERMIILE NOBEL PENTRU LITERATURĂ

Anul	Nume	Țară	Limbă (limbi)
1901	Sully Prudhomme	Franța	Franceză
1902	Theodor Mommsen	Germania	Germană
1903	Bjørnstjerne Bjørnson	Norvegia	Norvegiană
1904	Frédéric Mistral	Franța	Occitană
	José Echegaray y Eizaguirre	Spania	Spaniolă
1905	Henryk Sienkiewicz	Polonia	Poloneză
1906	Giosuè Carducci	Italia	Italiană
1907	Rudyard Kipling	Regatul Unit	Engleză
1908	Rudolf Christoph Eucken	Germania	Germană
1909	Selma Lagerlöf	Suedia	Suedează
1910	Paul Heyse	Germania	Germană
1911	Maurice Maeterlinck	Belgia	Franceză
1912	Gerhart Hauptmann	Germania	Germană
1913	Rabindranath Tagore	India	Bengaleză
1915	Romain Rolland	Franța	Franceză
1916	Verner von Heidenstam	Suedia	Suedează
1917	Karl Adolph Gjellerup	Danemarca	Daneză
	Henrik Pontoppidan	Danemarca	Daneză
1919	Carl Spitteler	Elveția	Germană
1920	Knut Hamsun	Norvegia	Norvegiană
1921	Anatole France	Franța	Franceză
1922	Jacinto Benavente	Spania	Spaniolă
1923	William Butler Yeats	Irlanda	Engleză
1924	Władysław Reymont	Polonia	Poloneză
1925	George Bernard Shaw	Irlanda	Engleză
1926	Grazia Deledda	Italia	Italiană
1927	Henri Bergson	Franța	Franceză
1928	Sigrid Undset	Norvegia	Norvegiană
1929	Thomas Mann	Germania	Germană
1930	Sinclair Lewis	Statele Unite	Engleză
1931	Erik Axel Karlfeldt	Suedia	Suedează
1932	John Galsworthy	Regatul Unit	Engleză
1933	Ivan Alexeevici Bunin	Rusia (în exil)	Rusă
1934	Luigi Pirandello	Italia	Italiană
1936	Eugene O'Neill	Statele Unite	Engleză
1937	Roger Martin du Gard	Franța	Franceză
1938	Pearl S. Buck	Statele Unite	Engleză
1939	Frans Eemil Sillanpää	Finlanda	Finlandeză
1944	Johannes Vilhelm Jensen	Danemarca	Daneză
1945	Gabriela Mistral	Chile	Spaniolă
1946	Hermann Hesse	Elveția	Germană
1947	André Gide	Franța	Franceză
1948	T. S. Eliot	Statele Unite/Regatul Unit	Engleză
1949	William Faulkner	Statele Unite	Engleză
1950	Bertrand Russell	Regatul Unit	Engleză
1951	Pär Lagerkvist	Suedia	Suedează
1952	François Mauriac	Franța	Franceză
1953	Sir Winston Churchill	Regatul Unit	Engleză
1954	Ernest Hemingway	Statele Unite	Engleză
1955	Halldór Laxness	Islanda	Islandeză
1956	Juan Ramón Jiménez	Spania	Spaniolă
1957	Albert Camus	Franța	Franceză
1958	Boris Leonidovici Pasternak (a refuzat premiul)	Rusia	Rusă
1959	Salvatore Quasimodo	Italia	Italiană
1960	Saint-John Perse	Franța	Franceză

1961	Ivo Andric	Iugoslavia	Sârbo-croată
1962	John Steinbeck	Statele Unite	Engleză
1963	Giorgos Seferis	Grecia	Greacă
1964	Jean-Paul Sartre (a refuzat premiul)	Franța	Franceză
1965	Mihail Șolohov	Rusia	Rusă
1966	Șemuel Iosef Agnon Nelly Sachs	Israel	Ebraică
1967	Miguel Ángel Asturias	Germania	Germană
1968	Yasunari Kawabata	Guatemala	Spaniolă
1969	Samuel Beckett	Japonia	Japoneză
1970	Alexandr Soljenițin	Irlanda	Engleză / Franceză
1971	Pablo Neruda	Rusia	Rusă
1972	Heinrich Böll	Chile	Spaniolă
1973	Patrick White	Germania (Vest)	Germană
1974	Eyvind Johnson Harry Martinson	Australia	Engleză
1975	Eugenio Montale	Suedia	Suedeză
1976	Saul Bellow	Suedia	Suedeză
1977	Vicente Aleixandre	Italia	Italiană
1978	Isaac Bashevis Singer	Canada /Statele Unite	Engleză
1979	Odysseas Elytis	Spania	Spaniolă
1980	Czesław Miłosz	Statele Unite	Idiș
1981	Elias Canetti	Grecia	Greacă
1982	Gabriel García Márquez	Polonia /Statele Unite	Poloneză
1983	William Golding	Regatul Unit	Germană
1984	Jaroslav Seifert	Columbia	Spaniolă
1985	Claude Simon	Regatul Unit	Engleză
1986	Akinwande Oluwole Soyinka	Cehoslovacia	Cehă
1987	Iosif Brodski	Franța	Franceză
1988	Naguib Mahfouz	Nigeria	Engleză
1989	Camilo José Cela	Rusia /Statele Unite	Rusă / Engleză
1990	Octavio Paz	Egipt	Arabă
1991	Nadine Gordimer	Spania	Spaniolă
1992	Derek Walcott	Mexic	Spaniolă
1993	Toni Morrison	Africa de Sud	Engleză
1994	Kenzaburo Oe	Sfânta Lucia	Engleză
1995	Seamus Heaney	Statele Unite	Engleză
1996	Wisława Szymborska	Japonia	Japoneză
1997	Dario Fo	Irlanda	Engleză
1998	José Saramago	Polonia	Poloneză
1999	Günter Grass	Italia	Italiană
2000	Gao Xingjian	Portugalia	Portugheză
2001	Vidiadhar Surajprasad Naipaul	Germania	Germană
2002	Imre Kertész	Franța /China	Chineză
2003	John Maxwell Coetzee	Regatul Unit	Engleză
2004	Elfriede Jelinek	Ungaria	Maghiară
2005	Harold Pinter	Africa de Sud	Engleză
2006	Orhan Pamuk	Austria	Germană
2007	Doris Lessing	Regatul Unit	Engleză
2008	Jean-Marie Gustave Le Clézio	Turcia	Turcă
2009	Herta Müller	Regatul Unit	Engleză
		Franța /Mauritius	Franceză
		România / Germania	Germană / Română

BOEMA

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2 Ap. 4

Telefon: 0236 411190, 0745 324472

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro